

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 16C/71/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718205991
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2019:6718205991.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci žalobcu v I.rade U. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Š. XXXX/XX, XXX XX S., štátny občan SR a žalobcu v II.rade I. P. Y.G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N..W. XXXX/XX, XXX XX S., štátny občan SR, obaja zastúpení JUDr. Luciou Fabriciusovou, advokátkou, so sídlom J.A.Komenského 18B, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej J. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N..W.B. XXXX/XX, XXX XX S., štátna občianka SR, zastúpená Mgr. et Mgr. Líviou Šouc Kostovou, advokátkou, so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, takto

rozhodol:

Žaloba o určenie voči žalovanej, že žalobca v I.rade a žalobca v II.rade sú podielovými spoluvlastníkmi rodinného domu súp.č.XXXX, postaveného na parcele CKN č.XXX spolu s pozemkami parcela CKN č.XXX, zastavaná plocha o výmere 387 m² a parcela CKN č.XXX, záhrady o výmere 323 m², nehnuteľností evidovaných na Okresnom úrade vo Zvolene, odbor katastra, obec Zvolen, katastrálne územie Môťová, zapísaných na LV č.XXX, a to žalobca v I.rade o výške spoluvlastníckeho podielu 1/4 k celku a žalobca v II.rade o výške spoluvlastníckeho podielu 1/4 k celku, s a z a m i e t a.

Žaloba o určenie, že žalobca v II.rade je voči žalovanej podielovým spoluvlastníkom rodinného domu súp.č.XXXX, postaveného na parcele CKN č.XXX spolu s pozemkami parcela CKN č.XXX, zastavaná plocha o výmere 387 m² a parcela CKN č.XXX, záhrady o výmere 323 m², nehnuteľností evidovaných na Okresnom úrade vo Zvolene, odbor katastra, obec Zvolen, katastrálne územie Môťová, zapísaných na LV č.XXX, a to v rozsahu 3/8 v pomere k celku, s a z a m i e t a.

Žalovanej sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v I.rade a žalobcovi v II.rade spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Dňa 23.07.2014 bola na tunajší súd doručená žaloba žalobcov, ktorou žiadali určiť voči žalovanej, že žalobca v I.rade a žalobca v II.rade sú podielovými spoluvlastníkmi rodinného domu so súp. č. XXXX, postavenom na parcele C-KN č.XXX spolu s pozemkami parc. C-KN č.XXX zastavaná plocha o výmere 387 m² a parc.č. C-KN č.XXX záhrady o výmere 323 m², nehnuteľností evidovaných na Okresnom úrade vo Zvolene, odbor katastra, obec Zvolen, katastrálne územie Môťová, zapísaných na LV č. XXX, a to žalobca v I.rade o výške spoluvlastníckeho podielu 1/4 k celku a žalobca v II.rade o výške spoluvlastníckeho podielu 1/4 k celku. Zároveň žiadali, aby súd žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcom náhradu trov konania.

Svoj návrh zdôvodnili tým, že žalobca v I.rade na základe Osvedčenia o dedičstve D1077/98, Dnot 176/98 zo dňa 23.09.1998 sa stal vlastníkom spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/2 k celku k nehnuteľnosti evidovanej na Okresnom úrade vo Zvolene, odbor katastra, obec Zvolen, k.ú. Môťová zapísanej na LV č. XXX a to rodinného domu súp. č. XXXX postaveného na parcele C-KN č.XXX

spolu s pozemkami parcela C-KN č.XXX zastavaná plocha o výmere 387 m² a parcely C-KN č.XXX záhrada o výmere 323 m². Na základe Osvedčenia o dedičstve D 884/98, Dnot 131/98 zo dňa 19.10.1998 sa žalobca v I.rade stal vlastníkom zvyšného spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/2 k celku predmetných nehnuteľností. Na základe darovacej zmluvy zo dňa 15.03.1999 žalobca v I.rade ako výlučný vlastník daroval spoluvlastnícke podiely k predmetným nehnuteľnostiam do podielového spoluvlastníctva žalobcovi v I.rade ako svojmu synovi vo výške spoluvlastníckeho podielu 3/4 a žalovanej ako svojej neveste vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/4. Vklad vlastníckeho práva na základe darovacej zmluvy bol povolený dňa 30.04.1999 pod č. V 659/1999. Pred uzavretím vyššie uvedenej darovacej zmluvy dňa 18.01.1999 vyplatila žalovaná žalobcovi v I.rade sumu 200.000,- Sk, ktorú fyzicky prevzal žalobca v II.rade a to ako zálohu na kúpu 1/2 spoluvlastníckeho podielu k rodinnému domu. Pri dohode o výške kúpnej ceny vychádzali zo znaleckého posudku č.183/1998 znalca Jána Drozdíka zo dňa 06.09.1998, ktorá predstavovala celkom sumu 347.110,- € (polovica znaleckej ceny). Z potvrdenia vyplýva, že po doplatení sumy 147.110,- Sk sa žalovaná stane podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností vo výške 1/2. Keďže dohodnutú kúpnu cenu žalovaná nevyplatila v celej výške, žalobca v I.rade jej previedol spoluvlastnícky podiel vo výške 1/4. Dňa 18.01.2002 žalobca v II.rade ako podielový spoluvlastník vo výške spoluvlastníckeho podielu 3/4-iny k celku k predmetným nehnuteľnostiam darovacou zmluvou previedol 1/4 zo svojho spoluvlastníckeho podielu na žalovanú, keďže žalovaná mu vyplatila sumu 147.110,- Sk. Vklad vlastníckeho práva na základe darovacej zmluvy bol povolený dňa 06.05.2002 pod č. V 117/2002. Žalobca v I.rade v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen č.k.15C/196/2011, v ktorom sa domáhal od žalovanej vrátenia daru uviedol, že finančné prostriedky mu žalovanou vyplatené boli a prevod spoluvlastníckeho podielu na žalovanú bol podmienený zaplatením kúpnej ceny. Súd žalobu o vrátenie daru zamietol z dôvodov, že darovacia zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, čo má za následok, že žalobca v I.rade sa nemôže s prihladnutím na túto skutočnosť s úspechom domáhať vrátenia daru. Konajúci súd neplatnosť darovacej zmluvy posudzoval podľa ustanovenia § 37 ods.1 a § 39 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že darovacia zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom pre nedostatok vážnosti a z dôvodu obchádzania daňových zákonov. Nadobúdací titul darovacej zmluvy spochybnila aj žalovaná a v tomto konaní potvrdila, že darovacia zmluva bola uzavretá z dôvodov, aby sa obišli daňové zákony, nakoľko pri darovaní bol nižší poplatok a daň ako pri kúpnej zmluve. Vedomosť žalovanej o simulovanom právnom úkone, ktorým darovacími zmluvami sa zastieral právny úkon kúpnej zmluvy bola daná od počiatku, čo vyplýva nielen zo súdnych konaní vedených pred tunajším súdom pod sp.zn.9C/139/2010, ale tiež, že aj z listu zo dňa 14.03.2010 adresovaného žalobcovi v II.rade, v ktorom odporkyňa potvrdila, že darovacie zmluvy boli len formálne a že polovicu domu s pozemkom si fakticky len kúpila. Ak právny úkon trpí vadami vôle (nebol urobený vážne) je absolútne neplatný. Takýto právny úkon postihnutý absolútnou neplatnosťou nemá za následok vznik zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a sú splnené všetky jeho náležitosti (§ 41a ods.2 veta prvá OZ). Z toho vyplýva, že ak má byť určitým právnym úkonom, konkrétne právnym úkonom predstieraným, resp. urobeným na oko (tzv. simulovaný právny úkon) zastieraný iný právny úkon (tzv. dissimulovaný právny úkon) je simulovaný právny úkon pre nedostatok potrebnej vôle subjektov skutočne uzavrieť ako neplatný. V takých prípadoch platí tento iný tzv. zastieraný právny úkon. Podmienkou však je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov a ďalej, že sú u neho splnené i ostatné náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť. Darovacia zmluva zo dňa 15.03.1999 a darovacia zmluva zo dňa 18.01.2002 nemajú náležitosti iného právneho úkonu, ktorý by mohol byť platný, napríklad zmluvy kúpnej pre nedostatok písomnej formy, preto sa na ňu nemožno odvolať. V danom prípade fakticky išlo o simulovaný dvojstranne právny úkon, ktorým zmluvné strany len predstierali uzatvorenie darovacej zmluvy, pretože v skutočnosti mali záujem o odplatný prevod vlastníckeho práva, keďže účelom kúpnej zmluvy je prevod vlastníckeho práva za dohodnutú kúpnu cenu a účelom darovacej zmluvy bezodplatný prevod vlastníckeho práva. Poukázali tiež na ustanovenie § 132 OZ a ustanovenie § 34 zákona č. 165/1995 Z.z., katastrálny zákon s ohľadom na nadobudnutie vlastníckeho práva rozhodnutím štátneho orgánu, keď takýmto štátnym orgánom je súd, ktorý rozsudkom môže určiť vlastnícke právo. Naliehavý právny záujem v zmysle § 80c O.s.p. preukazovali tým, že postavenie žalobcu v I.rade a žalobcu v II.rade bez určenia navrhovaného výroku by bolo neisté, keďže žalovaná je zapísaná v katastri nehnuteľnosti ako podielový spoluvlastník spornej nehnuteľnosti a rozhodnutie súdu v tejto otázke je okrem iného aj podkladom pre uskutočnenie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností s tým, že bez takéhoto určenia súdu sa žalobcovia nemôžu domáhať na príslušnom katastri nehnuteľností zmeny v osobe vlastníka (napr. rozsudok NS SR zo 06.12.2012, sp.zn.5Cdo/31/2011).

2. Dňa 02.10.2014 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 30.09.2014, v ktorom prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že so žalobou nesúhlasí, nakoľko aj z vyjadrenia samotných žalobcov v žalobnom návrhu vyplýva vôľa zmluvných strán uskutočniť prevod nehnuteľností, ktorý je nespochybniteľný. Poukázala na rozhodnutie tunajšieho súdu sp.zn.15C/196/2011 zo dňa 06.12.2012 s tým, že účastníci neuzavreli darovaciu zmluvu, išlo o zastretý právny úkon, ale uzavreli kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľností, za ktorý si ona riadne zaplatila kúpnu cenu v zmysle znaleckého posudku, keď cena a výška podielov, ktoré vyplácala v dvoch splátkach zodpovedajú polovici hodnoty uvedenej nehnuteľností v zmysle spomenutého znaleckého posudku. Darovacia zmluva je pre nedostatok vážnosti v zmysle ustanovenia § 37 ods.1 OZ absolútne neplatným právnym úkonom, a preto nebolo možné domáhať sa vrátenia takéhoto daru z neplatnej zmluvy. Navyše bolo vyslovené aj podozrenie z obchádzania daňového zákona, keďže poplatky za prevod nehnuteľností boli vyššie ako v prípade darovania. Preto prichádzala do úvahy aj absolútna neplatnosť z dôvodu § 39 OZ t.j. obchádzania daňových zákonov. Ďalej žalovaná konštatovala, že vychádzajúc z charakteru občianskoprávneho vzťahu v súvislosti s predmetným prevodom nehnuteľností vyplýva, že v danom prípade išlo o tzv. dissimulovaný, zastretý právny úkon vyznačujúci sa tým, že obsahuje spoločnú vedomú nezhodu vôle a prejavu zmluvných strán, čo sa prejavuje pri dvojstrannom právnym úkone akým je zmluva tak, že obidve strany po vzájomnej dohode zhodne prejavujú niečo iné, než v skutočnosti chcú, pričom v danej veci týmto dissimulovaným právnym úkonom bola kúpna zmluva. Dissimulácia spočíva v tom, že simulovaným právnym úkonom sa zastiera iný právny úkon mienený vážne. Žalobcovia aj žalovaná v danom prípade simulovali darovacie zmluvy. V skutočnosti však mali na mysli kúpne zmluvy, nakoľko finančné prostriedky za predmet prevodu vyplatené boli, prevod bol podmienený v obidvoch prípadoch zaplatením kúpnej ceny a prevzatím finančných prostriedkov žalobcovia aj potvrdili. Prijatím finančných prostriedkov si účastníci konania určili kúpnu cenu za nehnuteľnosti, čo potvrdzuje aj samotné vyhlásenie na darovacej zmluve v bode IV. Dôvodom takéhoto konania bolo obchádzanie daňových zákonov. Dôkazmi vykonanými na súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen, č.k.15C/196/2011, na ktorý sa žalobný návrh odvoláva bolo preukázané, že pri prevode nehnuteľností sa jednalo o zakrytý právny úkon, ktorý vyjadroval slobodnú, vážnu a neomylnú vôľu účastníkov zmluvného vzťahu, a taktiež boli splnené všetky náležitosti dissimulovaného právneho úkonu, t.j. kúpnej ceny tým, že cena za prevod nehnuteľností bola riadne dohodnutá a vyplatená. Splnením náležitosti dissimulovaného právneho úkonu sa myslí predovšetkým sloboda, vážnosť a neomylnosť vôle účastníkov zmluvného vzťahu a nie jeho písomná forma, nakoľko v takom prípade by terminus technicus negotium dissimulatum recipovaný do kontinentálneho právneho systému, ktorého je právny poriadok SR integrálnou súčasťou, z rímsko-právnej tradície, nebol v teoreticko-právnej rovine vôbec možný. Žalovaná má za to, že predmetná žaloba je vyslovene účelová a špekulatívna v snahe uspokojiť záujem žalobcov o nehnuteľnosť a tým sa bezdôvodne obohatiť a navyše nemá právne, ani morálne opodstatnenie. Na záver uviedla, že pokiaľ berie do úvahy, že k prevodu nehnuteľností, ktoré sú predmetom žalobného návrhu došlo v prvom rade vkladom vlastníckeho práva na základe darovacej zmluvy, kde vklad bol povolený dňa 30.04.1999 pod č. V 659/1999 a v druhom rade vkladom vlastníckeho práva na základe darovacej zmluvy, kde vklad bol povolený dňa 06.05.2002 pod č. V 117/2002, pričom ako vyplýva zo žalobného návrhu, čo nerozporuje ani žalovaná právnym titulom prevodu bol dissimulovaný právny úkon, okrem hore uvádzaných náležitostí je nesporné, že akékoľvek námietky týkajúce sa predmetného prevodu sú v súčasnosti premlčané, z ktorého dôvodu z právnej opatrnosti vzniesla voči právu žalobcov v I. a II.rade námietku premlčania, pretože toto právo bolo na súde uplatnené až po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Na základe vyššie uvedeného žiadala žalobný návrh žalobcov v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

3. Po prejednaní veci súd následne rozhodol o žalobe žalobcov rozsudkom sp.zn.10C/110/2014-61 zo dňa 26.11.2014, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Vo veci rozhodol s poukazom na to, že po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že bol preukázaný naliehavý právny záujem zo strany žalobcov na požadovanom určení. Pokiaľ žalovaná vzniesla námietku premlčania ohľadne uplatneného nároku žalobcov, túto súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd predmetnú darovaciu zmluvu zo dňa 15.03.1999 ako i darovaciu zmluvu zo dňa 18.01.2002 označil za neplatné právne úkony z dôvodu, že sa v týchto prípadoch jednalo o zastreté právne úkony, čiže úkony simulované, keďže tu absentovala vôľa účastníkov týchto úkonov, nakoľko podstatou darovacej zmluvy je bezodplatný prevod vlastníckeho práva. Súd mal zároveň za to, že došlo k platnému uzavretiu kúpnych zmlúv (u darovacej zmluvy zo dňa 15.03.1999 v časti medzi žalobcom v I.rade a žalovanou), keďže predmetom plnenia predmetných zmlúv bol odplatný prevod vlastníckeho práva v určených spoluvlastníckych podieloch v pomere k celku k predmetným nehnuteľnostiam, a teda súd vyslovil názor, že má platiť tento nezastretý (dissimulovaný)

právny úkon, ktorý zodpovedal vôli účastníkov a zároveň boli splnené všetky jeho podstatné náležitosti, t.j. dohoda o predmete plnenia, ako i dohoda o výške kúpnej ceny. Ohľadne námietky žalobcov, že dohoda o kúpnych cenách nebola dojednaná písomne a preto aj kúpne zmluvy mali byť neplatné, súd vyjadril názor, že takýto výklad ustanovenia § 41a ods. 2 OZ by bol príliš formalistický a v zásade by nikdy nemohlo dôjsť k naplneniu jeho obsahu, keďže pokiaľ chceli zmluvné strany zastierať kúpnu zmluvu darovacou zmluvou, nemohli do jej textu priamo poňať dohodu o výške kúpnej ceny, avšak tieto skutočnosti považoval súd za preukázané z písomného potvrdenia zo dňa 18.01.1999, ako i z výsluchu strán sporu v tom zmysle, že žalovaná mala nadobudnúť spoluvlastnícky podiel 1/2 v pomere k celku na predmetných nehnuteľnostiach po zaplatení sumy 347.110,- Sk, čo predstavovalo polovicu hodnoty predmetných nehnuteľností v zmysle tam citovaného znaleckého posudku, ktorým boli tieto nehnuteľnosti ocenené, pričom kúpna zmluva bola dojednaná, aj vyplatená.

4. Na základe odvolania žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k.10C/110/2014-61 zo dňa 26.11.2014 a na základe odvolania žalovanej proti výroku tohto rozsudku týkajúceho sa trov konania, Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom sp.zn.13Co/232/2015-109 zo dňa 27.09.2016, tento rozsudok Okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu, potvrdil, a zároveň zmenil tento rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovanej priznal náhradu trov I.inštančného konania v celom rozsahu. Tento rozsudok a v spojení s ním aj rozsudok Okresného súdu Zvolen nadobudli právoplatnosť ohľadne výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, dňa 16.11.2016. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu I.inštancie okrem iného uviedol, že tento vec správne právne posúdil, keď uzavrel, že došlo k platnému uzavretiu kúpnych zmlúv, nakoľko predmetom plnenia predmetných zmlúv bol odplatný prevod vlastníckeho práva v určených spoluvlastníckych podieloch k predmetným nehnuteľnostiam a preto má platiť tento nezastretý dissimulovaný právny úkon, ktorý zodpovedal vôli účastníkov a zároveň boli splnené všetky podstatné náležitosti, t.j. dohoda o predmete plnenia, ako i dohoda o výške kúpnej ceny. K námietke žalobcov, že dohoda o kúpnych cenách nebola dojednaná písomne, konštatoval, že písomne uzatvorené zmluvy spolu s písomným potvrdením zo dňa 18.01.1999 jednoznačne preukazujú dohodu o predmete, ako aj dohodnutej cene, s tým, že cena podielu vo výške 1/2 bola dohodnutá v sume 347.110,- Sk, pričom účastníci sa dohodli, že ak žalovaná uhradí túto sumu, nadobudne vlastníctvo k nehnuteľnostiam vo výške 1/2, keď dohodnutá výška ceny vychádzala zo znaleckého posudku č.183/1998, znalca Jána Drozdíka zo dňa 06.09.1198 a táto suma predstavovala polovicu hodnoty predmetných nehnuteľností v zmysle citovaného znaleckého posudku, čiže kúpna cena tak bola písomne dojednaná a bola aj vyplatená. K námietke žalobcov v odvolaní, že žalovaná nadobudla podiel na nehnuteľnostiach za trvania manželstva a teda mohla nadobudnúť spoluvlastnícke podiely len do BSM, odvolací súd poukázal na ustanovenie § 143 Občianskeho zákonníka, s tým, že do BSM nepatria veci, ktoré boli nadobudnuté niektorým z manželov z prostriedkov, ktoré sú v jeho výlučnom vlastníctve - v tomto prípade ide totiž len o transformáciu výlučného majetku a zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že prostriedky, ktoré žalovaná použila na úhradu kúpnej ceny, boli v jej výlučnom vlastníctve (tieto prostriedky získala darom od jej rodičov).

5. Na základe dovolania žalobcov proti prvému výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.13Co/232/2015 zo dňa 27.09.2016, Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením č.k.2Cdo/133/2017 zo dňa 27.09.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27.09.2016 sp.zn.13Co/232/2015 a rozsudok Okresného súdu Zvolen z 26.11.2014 č.k.10C/110/2014-61 a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie.

Dospel totiž k záveru, že pokiaľ účastníci uzavreli simulované darovacie zmluvy o darovaní spoluvlastníckych podielov, ktorými chceli zastrieť ich predaj, nemôžu byť dissimulované kúpne zmluvy platné, ak neboli uzavreté písomne a z tohto ich písomného znenia nie je zrejmé, že šlo o predaj (kúpu), keď účastníci sa nedohodli na podstatných náležitostiach kúpnych zmlúv, a to predmete kúpy a kúpnej cene. Tým, že neboli kúpne zmluvy uzavreté písomne, nie sú naplnené zákonné podmienky platnosti dissimulovaného právneho úkonu v zmysle § 41a veta prvá OZ, pretože nie sú splnené všetky jeho náležitosti pre nedostatok zákonom požadovanej formy zakladajúcej všeobecný dôvod neplatnosti každého právneho úkonu. V danom prípade tento nedostatok absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv, ktorá pôsobí ex tunc, t.j. od začiatku, nemožno žiadnym spôsobom zhojiť, napraviť (ani písomným potvrdením z 18.01.1999, ktoré predchádzalo písomne uzatvoreným darovacím zmluvám), čo vyplýva z toho, že nemožno naprávať úkon, ktorý nevznikol, neexistuje. Na základe uvedeného dovolací súd uzavrel, že nakoľko z písomne uzavretých darovacích zmlúv zo dňa 15.03.1999 resp. 18.01.2002 nevyplýva, že by malo ísť o kúpne zmluvy, preto nie je možné dospieť k záveru aj napriek zistenej skutočnej vôli účastníkov uzavrieť kúpne zmluvy, že takéto zmluvy boli v písomnej forme uzatvorené.

Neuzatvorenie kúpnych zmlúv v písomnej forme znamenalo nemožnosť vzniku platných kúpnych zmlúv. Preto pokiaľ sudy nižších inštancií považovali dissimulované právne úkony (kúpne zmluvy) za platné, rozhodli právne nesprávne a odklonili sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej rozhodnutím Najvyššieho súdu sp.zn.6Cdo/179/2010 zo dňa 28.09.2010. Od záverov uvedených v tomto rozhodnutí dotýkajúcich sa vzťahu zastierajúceho a zastretého právneho úkonu a ich absolútnej neplatnosti, a to u zastierajúceho úkonu z dôvodu, že nezodpovedá vôli účastníkov zmluvy (§ 37 ods. 1 OZ - nedostatok vážnosti pri písomne uzatvorených darovacích zmluvách) a u zastierajúceho úkonu z dôvodu nedodržania jeho zákonom požadovanej písomnej formy (§ 40 ods. 1 v spojení s § 46 ods. 1 OZ) sa dovolací súd nemal dôvod odchyliť. Na záver ešte dovolací súd konštatoval, že základnými predpokladmi úspešnosti takejto žaloby na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam sú preukázanie vlastníckeho práva žalobcu a naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, ktorým otázkam sudy nižších inštancií budú musieť na prvom mieste venovať náležitú pozornosť vo vzťahu k obidvom žalobcom.

6. Podľa § 455 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

7. Tunajší súd uznesením zo dňa 27.11.2019 sp.zn.16C/71/2018-345 pripustil zmenu žaloby v nasledovnom znení:

„Súd u r č u j e voči žalovanej, že žalobca v I.rade a žalobca v II.rade sú podielovými spoluvlastníkmi rodinného domu súp.č.XXXX, postaveného na parcele CKN č.XXX spolu s pozemkami parcela CKN č.XXX, zastavaná plocha o výmere 387 m² a parcela CKN č.XXX, záhrady o výmere 323 m², nehnuteľností evidovaných na Okresnom úrade vo Zvolene, odbor katastra, obec Zvolen, katastrálne územie Môťová, zapísaných na LV č.XXX, a to žalobca v I.rade o výške spoluvlastníckeho podielu 1/4 k celku a žalobca v II.rade o výške spoluvlastníckeho podielu 1/4 k celku.

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcov v I. a II.rade do 3 dní od právoplatnosti rozsudku náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.“

i n e v e n t u m

„Žalobca v II.rade j e voči žalovanej podielovým spoluvlastníkom rodinného domu súp.č.XXXX, postaveného na parcele CKN č.XXX spolu s pozemkami parcela CKN č.910, zastavaná plocha o výmere 387 m² a parcela CKN č.XXX, záhrady o výmere 323 m², nehnuteľností evidovaných na Okresnom úrade vo Zvolene, odbor katastra, obec Zvolen, katastrálne územie Môťová, zapísaných na LV č.XXX, v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 3/8 v pomere k celku.

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcom v I. a II.rade do 3 dní od právoplatnosti rozsudku náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.“,

keď týmto rozhodol o návrhu na pripustenie zmeny - rozšírenia žaloby o eventúalný petit prednesenú právnu zástupkyňou žalobcov na pojednávaní dňa 27.11.2019. Bližšie zdôvodnenie procesného postupu súdu je uvedené v tomto uznesení, ktoré bolo následne vypracované aj v písomnom vyhotovení.

8. Na pojednávaní, ktoré súd nariadil na deň 12.06.2019, súd vec meritorne prejednal a odročil za účelom doplnenia dokazovania formou oboznámenia sa s listinnými dôkazmi predloženými žalovanou resp. právnu zástupkyňou žalovanej na tomto pojednávaní a formou doplnenia dokazovania výsluchom nimi navrhnutých svedkov T. Y. a T. Q., ktorých účasť sa zaviazala zabezpečiť žalovaná. Na pojednávaní dňa 27.11.2019 súd vec opätovne meritorne prejednal a rozhodol.

9. Súd vychádzajúc z doterajšieho dokazovania listinnými dôkazmi a tiež ďalšími vykonanými listinnými dôkazmi, ktorými súd doplnil dokazovanie po rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré predložili strany sporu, a to: Osvedčenie o dedičstve č.k. D 1077/98-15 zo dňa 23.09.1998 z čl.8-10, osvedčenie o dedičstve sp.zn. D 884/98, Dnot 131/98 zo dňa 19.10.1998 z čl.11-12, výpis z katastra nehnuteľností pre k.ú. Môťová LV č. XXX zo dňa 18.1.199, keď zvyšok dátumu nie je čitateľný z čl.13, darovaciu zmluvu zo dňa 15.03.1999 z čl.14-15, potvrdenie zo dňa 18.01.1999 z čl.16, znalecký posudok č.183/98 z

čl.17-19, darovaciu zmluvu zo dňa 18.01.2002 z čl.20-22, list zo dňa 14.03.2010 z čl.23-24, výpis z LV č. 931 pre k.ú. Môťová zo dňa 22.07.2014 z čl.25-26, výpis z účtu č.XXXX/XXXXXXXX/XXXX zo dňa 28.2.2002 na meno L. Y., zápisnicu o pojednávaní zo dňa 24.03.2014 sp.zn.16C/198/2011, Zmluvu o dielo č.0435-2 zo dňa 10.07.2002 z čl.227-228, zálohovú faktúru z čl.229, faktúru č.220495 z čl.229, faktúru č.2002/082 z čl.232, Zmluvu o dielo zo dňa 22.05.2002 z čl.232-233, prílohu č.1 - Skutočná dodávka krytiny a prác na rodinnom dome z čl.234-235, ponuku na zemné a murárske práce z čl.236, potvrdenie ÚPSVaR Zvolen z čl.237, žiadosť o vystavenie potvrdenia z čl.238, potvrdenie OO PZ Zvolen z čl.239-240, zápisnicu o výsluchu osoby z čl.241-242, list OO PZ Zvolen z čl.243, uznesenie Ministerstva vnútra, sekcia kontroly a inšpekčnej služby z čl.244-245, potvrdenie Mesta Zvolen z čl.246, príjmové pokladničné doklady Mesto Zvolen z čl.247, 249, 250, 251, potvrdenia trvalých príkazov z čl.248, 252, 254-268, platobný príkaz z čl.253, príjmové pokladničné doklady Mesto Zvolen z čl.269, potvrdenia o trvalom pobyte Mesto Zvolen z čl.270, tiež vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, výsluchom svedkyne T. Y. a svedkyne T. Q., oboznámil sa s prednesom právnych zástupcov strán sporu, ako i s obsahom pripojených spisov tunajšieho súdu sp.zn.9C/139/2010, sp.zn.15C/196/2011, sp.zn.16C/198/2011, sp.zn.17C/107/2009, sp.zn.7P/2/2009 a sp.zn.5P/225/2012, zistil tento skutkový a právny stav.

Z výpisu z LV č. XXX zo dňa 18.1.199 (zvyšok dátumu nečitateľný) pre okres Zvolen, obec Zvolen, k.ú. Môťová v spojení s osvedčením o dedičstve č.k. D 1077/98-15, Dnot 176/98 zo dňa 23.09.1998 a osvedčením o dedičstve D 884/98, Dnot 131/98 zo dňa 19.10.1998 súd zistil, že na tomto LV č.931 bol ako vlastník vedený v podiele 1/2 U. Y., nar. XX.XX.XXXX, Š. XX, na základe rozhodnutia D 884/98, Dnot 131/98-9/99 a v podiele 1/2 na základe rozhodnutia D 1077/98, Dnot 176/98-10/99 s tým, že ako majetková podstata je tu uvedená stavba rodinný dom so súp. č. XXXX postavený na parcele č. XXX ako i parcela č. XXX vo výmere 387 m² zastavané plochy a parcela č. XXX vo výmere 323 m² - záhrada. Predmetné nehnuteľnosti nadobudol žalobca v I.rade z titulu dedenia po svojom otcovi Š. Y., nar. XX.XX.XXXX zomrelom dňa XX.XX.XXXX ako i po svojej matke L. Y., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX s tým, že v rámci obidvoch dedičských konaní bola uzavretá medzi dedičmi dohoda o vyporiadaní dedičstva, keď druhým dedičom bol brat žalobcu v I.rade T. Y., nar. XX.XX.XXXX s tým, že dedičstvo nadobudol žalobca v I.rade bez povinnosti vyplácať svojho spoludediča z protihodnoty jeho zákonného dedičského podielu.

Z darovacej zmluvy zo dňa 15.03.1999 súd zistil, že ako darujúci je tu uvedený žalobca v I.rade, ako obdarovaní sú tu uvedení žalobca v II.rade a žalovaná. Ohľadne rozhodnutia o vklade je uvedené, že tento bol povolený dňa 30.04.1999 pod č.V 659/99 s tým, že predmetom tejto darovacej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k rodinnému domu vo Zvolene v k.ú. Môťová na ulici N..W., súp. č. XXXX/XX so studňou, s vedľajšími stavbami (chlievami), s vonkajšími úpravami, s pozemkami parc. č.KN-XXX- zastavané plochy o výmere 387 m² s domom č.XXXX, parc. č. KN XXX záhrada o výmere 323 m² zapísané na LV č. XXX pre k.ú. Môťová, ktoré darujúci týmto daroval obdarovaným, konkrétne I.. P. Y. v 3/4 a neveste J. Y. v 1/4 do ich podielového spoluvlastníctva bez tiarch a obdarovaní I.. P. Y. a J. Y., rod. Y. dar od svojho otca a svokra s vďakou prijali. V článku IV. tejto darovacej zmluvy je uvedené, že hodnota nehnuteľností pre účely poplatkové je 694.219,- Sk tak ako ju určil znalec z odvetvia oceňovania nehnuteľností Ján Drozdík znaleckým posudkom zo dňa 06.09.1998 s tým, že hodnota daru u obdarovaného syna I.. P. Y. je 520.700,- Sk a u obdarovanej nevesty J., rod. Y. je 173.560,- Sk.

Z potvrdenia zo dňa 18.01.1999 súd zistil, že je v ňom uvedené, že dňa 18.01.1999 I.. P. Y., nar. XX.XX.XXXX prevzal 200.000,- Sk ako zálohu na kúpu rodinného domu na ul. N. W. XX/XXXX na parcele XXX vo Zvolene-Môťovej, ktorého polovicu nadobudne po doplatení sumy 147.110,- Sk dňa 30.04.1999 J. Y., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX. Suma 347.110,- Sk je polovica hodnoty vyššie uvedenej nehnuteľnosti v zmysle znaleckého posudku č.183/98 vypracovaného súdnym znalcom Jánom Drozdíkom dňa 6.10.1998 vo Zvolene na celkovú sumu 694.219,- Sk. V kolónke odovzdal je uvedená J. Y., rod. Y., v kolónke prevzal I.. P. Y.G., v kolónke svedok T. Y. a U. Y., všetko s nečitateľnými podpismi.

Z výňatku znaleckého posudku č.183/98 znalca Jána Drozdíka zo dňa 06.09.1998 súd zistil, že predmetom tohto posudku bolo ocenenie nehnuteľnosti rodinného domu s príslušenstvom v k.ú. Môťová, súp. č. XXXX na parcele č. XXX, pričom nehnuteľnosť celkom t.j. rodinný dom, plot, studňa, vedľajšie stavby, vonkajšie úpravy, pozemok a trvalé porasty bola ohodnotená na celkovú sumu 694.219,- Sk, z toho 1/2 347.110,- Sk.

Z darovacej zmluvy zo dňa 18.01.2002 súd zistil, že bola uzavretá medzi žalobcom v II.rade ako darcom a žalovanou ako obdarovanou, zavkladovaná pod č. V 117/2002, vklad povolený dňa 06.05.2002, pričom predmetom tejto darovacej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k 1/4 rodinného domu súp. č. XXXX na ul. N.. W. Č..XX vo S., mestská časť Môťová vrátane záhrady s trvalými porastami, oplotenia studne, vonkajšími úpravami (prípojka vody, prípojka kanalizácie odkvapový chodník, plotové vrátka) tak ako boli

tieto popísané v priloženom zn.posudku č.3/2002 súdneho znalca Ing. Ivana Mondočka z 09.01.2002, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX pre k.ú. Môťová a parcela č. KN XXX zastavaná plocha o výmere 387 m² a parcela č.KN XXX-záhrada o výmere 323 m², resp. stavba rodinný dom, súp. č.XXXX postavený na parcele č.KN XXX. Obdarovaná vyhlásila, že predmetné nehnuteľnosti od darcu s vďakou prijíma. V článku III tejto darovacej zmluvy je uvedené, že darca a obdarovaná sa vzájomne dohodli, že hodnota predmetu daru uvedeného v článku I tejto zmluvy predstavuje 154.347,50 Sk, čo zodpovedá bežnej cene v mieste a zn.posudku súdneho znalca Ing. Ivana Mondočka č.03/2002 zo dňa 09.01.2002. Z listu zo dňa 14.03.2010 súd zistil, že ho adresovala žalovaná žalobcovi v II.rade, v ktorom uviedla okrem iného, k otázke daru, ktorým bola polovica rodinného domu spolu s pozemkami na adrese ich trvalého pobytu, že bola táto darovacia zmluva len formálnou pre účely daňovej povinnosti na jeho návrh a že tú polovicu domu spolu s pozemkom si fakticky kúpila, keď jej rodičia zaplatili jeho strýkovi, ktorý bol jedným z pôvodných spoluvlastníkov 325.000,- Sk. Podľa znaleckého posudku, na ktorý odkazuje darovacia zmluva mala v tom čase darovaná nehnuteľnosť ako celok hodnotu 650.000,- Sk. Okrem toho jej rodičia v jej prospech do rekonštrukcie celej strechy vrátane krovu poskytli finančnú hotovosť 250.000,- Sk, na rekonštrukciu podpivničených priestorov v hodnote 20.000,- Sk, na ďalšiu prístavbu pivnice s terasou v celkovej hodnote 50.000,- Sk. Všetky finančné transakcie financovali jej rodičia z existujúceho bežného účtu a nie je žiadny problém požiadať o výpisy z jednotlivých čerpaní. Ďalej v liste uviedla, že od svojho vlastníctva k rodinnému domu neustúpi, je rozhodnutá získať buď celý dom vrátane pozemku alebo finančnú hotovosť rovnajúcu sa sume, ktorú navrhne vyplatiť.

Z výpisu z LV č.XXX zo dňa 22.07.2014 pre okres Zvolen, obec Zvolen, k.ú. Môťová súd zistil, že v časti A: Majetková podstata je uvedená stavba rodinný dom so súp. č. XXXX postavený na parcele XXX a parcely registra C: parcelné č. XXX o výmere 387 m² zastavané plochy a nádvoria a parcela č.911 o výmere 323 m² -záhrady a v časti B: Vlastníci a iné oprávnené osoby sú ako vlastníci v podieli 1/2 uvedený P. Y., nar. XX.XX.XXXX, titul nadobudnutia darovacia zmluva V 659/99 -442/99 a v podieli spolu 1/2 J. Y., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, titul nadobudnutia v podieli 1/4 darovacia zmluva V 659/99-442/99 a v podieli 1/4 darovacia zmluva V 117/02-515/02, v časti C: Ťarchy je uvedené „bez zápisu“.

Z výpisu z účtu č.XXXXX/XXXXXXXX/XXXX vedeného na meno L. Y. zo dňa 28.02.2002, súd okrem iného zistil, že je tu uvedená účtovná operácia dňa 20.2. označená ako úhrada Mestský úrad Zvolen, prijatá suma 1.189.562,- Sk a dňa 21.2. sú uvedené prevody v počte účtovných operácií 6, 3 x na účet v Slovenskej sporiteľne, 2 x na účet vo VÚB a 1 x Tatrabanka a.s. s tým, že sa jedná o sumy 3x 100.000,- Sk, 1 x 200.000,- Sk, 1 x 300.562,- Sk a 1 x 389.000,- Sk.

Z pripojenej zápisnice o pojednávaní zo dňa 24.03.2014 sp.zn. 16C/198/2011 súd okrem iného zistil, že ako žalobca je tu uvedený P. Y.G. a ako žalovaná J. Y. v konaní o vrátenie daru, kde žalobca pri svojom výsluchu okrem iného uviedol, že „otec potom dobrovoľne bez nátlaku daroval jemu 3/4 a žalovanej 1/4, pretože boli manželia so žalovanou, z čoho on riadne vyplatil za obe časti daň z darovania a on potom previedol túto 1/4 na žalovanú, pretože boli stále so žalovanou manželia, žili dobre, ako aj preto, že jedného dňa prišla matka žalovanej s plačom, že J. má len 1/4 rodinného domu. Mal zato, že uvedené finančné prostriedky na okná do rodinného domu tak ako pripojila žalovaná faktúru, strechu rodinného domu ako aj na pivnicu mu dala matka žalovanej. Je pravdou, že všetky finančné prostriedky boli od rodiny žalovanej, ale všetko musel vybavovať on. Všetko boli dobrovoľné darovacie zmluvy, nikdy nerobili nijaký zastretý právny úkon. Jeho otec daroval 1/4 žalovanej, nakoľko boli manželia s tým, že tam budú spoločne žiť a budú si verní. Tak on na základe dobrých mravov s jeho manželkou bez nejakého iného dôvodu a už vôbec nie na základe finančných prostriedkov daroval ďalšiu 1/4 rodinného domu. Keby chceli uzavrieť kúpnu zmluvu na tento rodinný dom, tak by s jeho otcom neuzatvárali s osobou jemu blízkou a už vôbec nie s jeho manželkou, pretože znovu uviedol, že toto 2 x štvrtinové darovanie bolo dobrovoľné.

Zo Zmluvy o dielo č.0435-2 zo dňa 10.07.2002, zálohovej faktúry č.100220360, faktúry č.220495, faktúry č.2002-082 a Zmluvy o dielo zo dňa 22.05.2002 vrátane prílohy č.1 Skutočná dodávka krytiny a prác na rodinnom dome I.. Y. zo Zvolena, z ponuky na zemné a murárske práce firmy Keras - Berky Jaroslav, IČO: 10925422, súd okrem iného zistil, že ich predmetom je dodávka stavebných materiálov resp. vykonanie stavebných prác a ich následná fakturácia, pričom ako odberateľ resp. objednávateľ na týchto dokladoch vystupuje P. Y. a ako zhotoviteľ resp. dodávateľ rôzne tretie osoby.

Z potvrdenia ÚPSVaR Zvolen zo dňa 29.07.2011, zo žiadosti o vystavenie potvrdenia zo dňa 29.07.2011, z potvrdenia OO PZ Zvolen zo dňa 28.09.2009, z potvrdenia OO PZ Zvolen zo dňa 13.07.2011, zo zápisnice o výsluchu osoby L.. J. Y. zo dňa 18.07.2016, spísanej vyšetrovateľom PZ pplk. Ing. Martinom Donovalom, Ministerstvo vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, z listu OO PZ Zvolen zo dňa 06.07.2016 - Odstúpenie trestného oznámenia L.. J. Y., adresovaného Ministerstvu vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad

inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, z uznesenia Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred, zo dňa 21.07.2016, ktorým bolo oznámenie L.. J. Y. pre podozrenie z prečinu zanedbania povinnej výživy, ktorého sa mal dopustiť jej bývalý manžel, bolo odložené, pretože zanikla trestnosť činu, súd okrem iného zistil, že od 14.09.2009 bola žalovaná klientkou referátu poradenskopsychologických služieb ÚPSVaR Zvolen kvôli riešeniu problémov v rozvodovom konaní a úpravy styku s maloletým synom. Zároveň v septembri 2009 bolo podané žalovanou oznámenie vo veci priestupku o občianskom spolunažívaní na jej manžela P. Y.. Tiež, že v júli 2011 bolo na OO PZ Zvolen riešené odmietnutie vydania cestovného pasu ich spoločného syna za účelom vycestovania do zahraničia a tiež, že v roku 2016 podala žalovaná oznámenie pre podozrenie z prečinu zanedbania povinnej výživy, ktorého sa mal dopustiť jej bývalý manžel I.. P. Y. vo vzťahu k ich maloletému dieťaťu.

Z potvrdenia Mesta Zvolen, z príjmových pokladničných dokladov Mesta Zvolen, z potvrdenia o zrealizovaní bankových transakcií, ako i potvrdenia Mesta Zvolen o trvalom pobyte, súd okrem iného zistil, že od 31.08.2001 je žalovaná prihlásená na trvalý pobyt na adrese L., N..W. XXXX/XX, S., s tým, že k 05.06.2019 nemá evidované daňové nedoplatky v zmysle zákona o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, pričom v rokoch 2015 až 2019 uhrádzala poplatky za komunálny odpad, a tiež, že v roku 2018, ako i v roku 2019, minimálne do mesiaca máj 2019 bola žalovanou uhrádzaná mesačne suma 40,- € v prospech P. Y. z titulu inkasa a tiež, že v roku 2019 žalovaná uhrádzala daň z nehnuteľností v prospech Mesta Zvolen.

Z oznámenia o narodení zo dňa 13.12.2001 súd zistil, že na Okresnom úrade - Matrika v Banskej Bystrici je vo zväzku XX, ročník XXXX na strane XXX pod por.č.XXXX zapísané narodenie dieťaťa M. Y., s tým, že ako otec je uvedený I.. P. Y. a ako matka J. Y., dátum narodenia XX.XX.XXXX.

Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn.9C/139/2010 súd zistil, že ako žalobkyňa je tu uvedená J. Y., nar. XX.XX.XXXX, ako žalovaný je uvedený I.. P. Y., nar.XX.XX.XXXX s tým, že sa jedná o konanie o zrušenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktorým žalobkyňa žiadala zrušiť podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXX pre k.ú. Môťová a tieto žiadala prikázať do svojho výlučného vlastníctva za finančnú náhradu 46.400,- €. Toto konanie bolo uznesením zo dňa 20.01.2012 sp.zn.9C/139/2010-247 prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn.15C/196/2011 a konania vedeného na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn.16C/198/2011.

Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn.15C/196/2011 súd zistil, že ako žalobca je tu uvedený U. Y., nar. XX.XX.XXXX a ako žalovaná J. Y., nar. XX.XX.XXXX, pričom v konaní označenom ako žaloba o vrátenie daru bolo rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 06.12.2012, sp.zn.15C/196/2011-89, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.07.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 01.04.2014, sp.zn.14Co/94/2013-132, ktorým I.stupňový súd žalobu zamietol a odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, v ktorom žalobu zamietol, keď z odôvodnenia tohto rozsudku okrem iného vyplýva, že podanou žalobou žalobca žiadal vrátiť dar nehnuteľnosť, ktorú mal na základe darovacej zmluvy zo dňa 15.03.1999 darovať žalovanej s tým, že sa jedná o 1/4 rodinného domu spolu s príslušími stavbami a s pozemkami, ktoré v uvedený deň daroval v 1/4 žalovanej a v 3/4 svojmu synovi. Na pojednávaní dňa 06.12.2012 žalobca potvrdil, že v skutočnosti mu boli vyplatené finančné prostriedky a teda si žalovaná uvedenú nehnuteľnosť kúpila. Žalobca uviedol, že peniaze sa vyplácali jeho synovi, pretože tento mal vyplatiť jeho brata, teda svojho strýka. Súd ďalej konštatoval, že potvrdenie, ktoré žalovaná doložila do spisu, ale aj samotné vyjadrenia účastníkov konania nielen žalovanej ale aj žalobcu svedčia o tom, že tu išlo o zastretý právny úkon v zmysle ustanovenia § 41a ods.2 OZ. V skutočnosti účastníci neuzavreli darovaciu zmluvu, ale kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností, za ktorý si žalovaná riadne zaplatila kúpnu cenu v zmysle znaleckého posudku tak ako bol vyhotovený. Cena a výšky podielov, ktoré vyplácala v dvoch splátkach zodpovedajú polovici hodnoty uvedenej nehnuteľnosti v zmysle už spomínaného znaleckého posudku. Darovacia zmluva je pre nedostatok vážnosti v zmysle ustanovenia § 37 ods.1 OZ absolútne neplatným právnym úkonom. V skutočnosti tu išlo o kúpnu zmluvu a nie darovaciu zmluvu. Keďže darovaciu zmluvu súd považuje za absolútne neplatný právny úkon, nie je možné domáhať sa vrátenia takéhoto daru z neplatnej zmluvy. Navyše bolo vyslovené účastníkmi konania podozrenia aj z obchádzania zákona a to daňového zákona, kde poplatky za prevod nehnuteľností boli vyššie ako v prípade darovania. Preto prichádza do úvahy aj absolútna neplatnosť z dôvodu §39 OZ t.j. obchádzania daňových zákonov. Vzhľadom k týmto skutočnostiam mal súd za to, že darovacia zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, a k takejto skutočnosti je potrebné prihliadnuť. Potom sa nemôže žalobca s úspechom domáhať vrátenia daru v zmysle ustanovenia § 630 OZ a súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn.16C/198/2011 súd okrem iného zistil, že ako žalobca v tomto konaní vystupuje P. Y., nar. XX.XX.XXXX, ako žalovaná J. Y., nar. XX.XX.XXXX, s tým, že predmetom konania je žaloba na vrátenie daru, a to spoluvlastníckeho podielu 1/4 rodinnému domu súp.č.XXXX, postavenom na ulici N. W. Č..XX vo S., miestna časť Môťová a tiež 1/4 zastavanej plochy, záhrady s trvalými porastami, oplotenia, studne, vonkajších úprav, pripojky vody, kanalizácie, odkvapového chodníka, plotových vrátok tak, ako sú tieto nehnuteľnosti popísané v znaleckom posudku č.03/2002 súdneho znalca Ing. Ivana Mondočka zo Zvolena z 09.01.2002, ktoré nehnuteľnosti sú vedené na katastrálnom úrade, Správe katastra Zvolen, v katastri nehnuteľností Mesta Zvolen, katastrálne územie Môťová na LV č.XXX, parcely registra C evidované na katastrálnej mape, parc.č.KN XXX, zastavaná plocha o výmere 387 m², parcela č.KN XXX, záhrada o výmere 323 m², stavby so súp.č.XXXX na parc.č.KN XXX, rodinný dom na darcu podľa B1 I.. P. Y. v 3/4 so všetkým zákonným príslušenstvom. V tomto konaní bolo vydané uznesenie č.k.16C/198/2011-214 zo dňa 04.09.2014, ktorým bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresného súde Zvolen pod sp.zn.10C/110/2014. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2014.

Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn.17C/107/2009 súd okrem iného zistil, že v tomto konaní bolo rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 01.12.2011 sp.zn.17C/207/2009-434 rozvedené manželstvo Q.. J. Y., nar. XX.XX.XXXX a I.. P. Y., nar. XX.XX.XXXX, a zároveň súd zveril maloletého M., nar. XX.XX.XXXX do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Okrem toho otca maloletého súd zaviazal prispievať na jeho výživu sumou 50,- € mesačne. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22.05.2012 sp.zn.13Co/94/2012-490 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 01.12.2011 v časti úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvedení, a v časti, v ktorej súd manželstvo účastníkov konania rozvedol zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04.06.2012.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn.7P/2/2009 súd okrem iného zistil, že v tomto konaní bolo rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 27.04.2011 sp.zn.7P/2/09-342, ktorým súd rozhodol o zverení maloletého M. Y., nar. XX.XX.XXXX do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov a zároveň otca maloletého zaviazal prispievať na výživu maloletého sumou 50,- € mesačne. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.08.2011 sp.zn.14Cop/48/2011-404, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.10.2011, bolo rozhodnuté o zmene rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn.7P/2/09-342 zo dňa 27.04.2011, v časti výroku o odovzdávaní maloletého tak, že títo si majú maloletého M. odovzdávať v jednotýždňových intervaloch v piatok v čase o 16.00 hod.. Vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok bol potvrdený.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen sp.zn.5P/225/2012 súd okrem iného zistil, že v tomto konaní bolo rozhodnuté uznesením tunajšieho súdu zo dňa 13.08.2012 sp.zn.5P/225/2012-29, ktorým súd zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým otec maloletého I.. P. Y. žiadal, aby bolo vydané predbežné opatrenie, na základe ktorého by bol oprávnený prihlásiť maloletého M. do športovej triedy 5.ročníka základnej školy vo Zvolene. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.08.2012 sp.zn.16Cop/78/2012-42 bolo uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 13.08.2012 potvrdené. Zároveň v tomto konaní bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 08.01.2013 sp.zn.5P/225/2012-88, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05.02.2013 a ktorým súd konanie zastavil, s tým, že predmetom konania bol návrh otca maloletého na jeho zverenie do výlučnej osobnej starostlivosti otca a zároveň návrh, aby súd zaviazal matku maloletého platením výživného v sume 100,- € mesačne. Dôvodom zastavenia konania bolo späťvzatie návrhu otca maloletého pred začatím pojednávania.

Z vylučku žalobcu v I.rade na pojednávaní súd zistil, že on sa rozhodol na základe toho, že bývalá nevesta si neplnila svoje manželské povinnosti tak ako mala, teda robila si čo chcela, nevarila, neprala, neupratovala, teda nerobila veci tak, ako ich má manželka robiť, keďže on mal za to, že budú spoločne so synom vychovávať spoločné deti a žiť spolu ako manželia, tak on sa rozhodol zobrať jej ten podiel na nehnuteľnostiach s tým, že ona za to dala určitý obnos peňazí. Na otázku právnej zástupkyňi žalobcov, či si pamätá, že pri uzavretí prvej zmluvy prevzali od žalovanej nejaké peniaze, uviedol, že myslí, že vtedy doniesla 200.000,- Sk, on podpísal čo potrebovali, už si presne na tie okolnosti nepamätal. Na otázku právnej zástupkyňi žalovanej, či by previedol ten podiel na nehnuteľnostiach na žalovanú v prípade, že by mu tie peňažné prostriedky vtedy nepriniesla, žalobca v I.rade uviedol, že nie, no možno keby riadne žili so synom potom, tak možno áno, ale to už teraz uviesť nevedel. Žalobca v I.rade ešte tiež k veci uviedol, že si pamätá, že otec žalovanej v čase, keď sa žalobca v II.rade a žalovaná rozvádzať, uviedol, že vedia, že sa na tej oprave nepodieľali, len chcú, aby sa vrátili finančné prostriedky, ktoré ony do toho domu investovali. Podotkol, že sa tam robili opravy vo väčšom rozsahu, robil sa tam celý plyn, kanalizácia atď., takže do tej rekonštrukcie boli vložené oveľa väčšie finančné prostriedky ako tie, ktoré tam vložila žalovaná. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či vie uviesť kto vyplatil dedičský

podiel jeho brata uviedol, že to vyplatil on, dali mu 2 x toľko, čo doniesla nevesta. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či bol prevod vlastníckeho práva z neho na žalovanú podmienený zaplatením finančných prostriedkov, uviedol, že celé to bolo tak, že ony si všetko nechávali podpisovať, on to podpisoval „jedna báseň“, všetko čo bolo treba. Ony si nedali podpisovať nič a v podstate on je taký, že keď sa rozhodne niečo niekomu darovať, tak to proste daruje. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či mu boli vyplatené nejaké finančné prostriedky, resp. jeho synovi, uviedol, že jemu neboli vyplatené ani nevie, že by boli vyplatené synovi. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či bola z jeho strany vôľa previesť na žalovanú predmetný podiel na tej nehnuteľnosti, uviedol, že dali mu niečo podpísať, nejaký papier, keď doniesla bývalá nevesta peniaze, tak to on podpísal, ale jeho vôľa to nebola. Na otázku právnej zástupkyne žalobcov, potom čo mu bolo predložené k nahliadnutiu potvrdenie zo dňa 18.01.1999 v spise zažurnalizované na č.l. 16, či sa vie vyjadriť k tomu, či prevzal tieto finančné prostriedky, ktoré sú tam uvádzané vo výške 200.000,- Sk, na to uviedol, že o týchto vie, asi ich aj prevzal, už si to presne nepamätá. Na pojednávaní dňa 27.11.2019 ešte k veci uviedol, že on si už na všetky tieto veci nepamätá, on tam tiež zabezpečoval tú rekonštrukciu so svojim kamarátmi, aj fyzicky tam robil veci spolu so synom a tie financie si riešili medzi sebou oni, lebo to bola ich vec. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej uviedol, že žalobu podal z dôvodu, že je to jeho právo, s tým, že si už nepamätá, či mu vôbec nejaké peniaze boli poskytnuté a keď, tak ich zobral syn, s tým, že trval na tom, že peniaze od nikoho neprebral. Na otázku právnej zástupkyne žalobcov, aby sa vyjadril k rozporu, ktorý vznikol v dôsledku toho, čo uviedol na tomto pojednávaní a na pojednávaní dňa 26.11.2014, uviedol, že tak ako vtedy hovoril, presne si už na tieto veci nepamätá. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, ako by naložil s predmetným podielom na týchto nehnuteľnostiach v prípade jeho úspechu v spore, uviedol, že s tým nemá ako nakladať a ani nemôže, lebo je to dar.

Z výsluchu žalobcu v II. rade súd na pojednávaní zistil, že na základe toho, že bývalá manželka priniesla sumu 200.000,- Sk, v tom čase bol prítomný on, jeho otec a ona, keď sa peniaze odovzdávali, tak na tom základe jeho otec previedol na ňu podiel vo výške 1/4 k predmetným nehnuteľnostiam, teda tieto jej daroval. Keď bývalá manželka priniesla ďalšie finančné prostriedky, tak zase on jej na základe toho previedol ďalšiu 1/4 k týmto nehnuteľnostiam. Na otázku súdu, v akej výške mali byť tieto ďalšie finančné prostriedky poskytnuté žalovanou, uviedol, že presnú sumu si už nepamätá, ale tak ako je to zdokumentované v spisovom materiály. Celková suma bola asi 600.000,- Sk. On nie je právnik a preto v tom čase neskúmal tie právne úkony, myslí si ale tak ako to tvrdí aj druhá strana, že by tieto darovacie zmluvy mali byť neplatné a trval na tom, že to prebehlo tak, ako to popísali, čo nepopiera ani žalovaná. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či bol z finančných prostriedkov, ktoré poskytla žalovaná tak ako to uviedli na tomto pojednávaní vyplatený podiel na dedičstve, pokiaľ ide o brata jeho otca, resp. kto vyplatil tento dedičský podiel bratovi jeho otca uviedol, že si na to už nepamätá a nie je to predmetom tohto konania. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či bol prevod vlastníckeho práva v tom podiele z jeho strany voči žalovanej podmienený vyplatením finančných prostriedkov uviedol, že áno na základe toho, že vyplatila tú sumu asi 147.000,- Sk, tak to on na ňu previedol. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či bola z jeho strany vôľa previesť podiel na predmetných nehnuteľnostiach na žalovanú uviedol, že áno, keďže dala tie finančné prostriedky. Ešte dodal, že v podstate bol k tomu donútený, keďže prišla za ním matka žalovanej a naliehala na neho, pretože dala na to finančné prostriedky, tak by mala mať polovicu domu. Na pojednávaní dňa 27.11.2019 ešte k veci uviedol, že túto žalobu podal, lebo je to jeho právo. Poprel, že by tam žalovaná v tej nehnuteľnosti bývala, resp. platila polovicu inkasa a poplatky za odpad a daň z nehnuteľnosti. Do domu sa kvázi opätovne nasťahovala potom, čo sa 26.06.2009 so synom odsťahovala, vo februári 2018. K rekonštrukcii na tejto nehnuteľnosti uviedol, že prebiehala aj skôr, než v máji 2002 a z veľkej časti to platila jeho rodina, on aj jeho brat a rodičia. Faktúry nepredložil, lebo podľa neho nie sú predmetom tohto súdneho sporu a navyše sa jednalo o práce, ktoré oni vykonávali, o čom doklady nemá. Potvrdil, že prevzal tých 200.000,- Sk na stretnutí u Y. a pokiaľ si to jeho otec nepamätá, je to z dôvodu, že je už starší človek a navyše ich preberal on priamo, nie otec.

Z výsluchu žalovanej na pojednávaní súd zistil, že trvá na tom, že žaloby žalobcov sú účelové a špekulatívne so snahou získať nehnuteľnosti a obohatiť sa jej majetkom. Trvala na tom, že zo strany žalobcov bolo ich vôľou previesť nehnuteľnosti na ňu, pričom ony sami určili, že to bude formou darovacej zmluvy. Poukázala na to, že tieto skutočnosti vyplývajú aj zo zápisnice z pojednávania medzi účastníkmi v právnej veci 16C/198/2011 zo dňa 24.03.2014. Žalobcovia jej tvrdili, že v rámci rodiny nie je právne možné, aby bolo to prevádzané kúpnu zmluvou ale iba darovacou zmluvou, ona si to nezisťovala, dôverovala v tom čase im, že nebude pripravená o majetok, ale napriek tomu 18.01.1999 uzavreli predbežnú dohodu, z ktorej vyplývalo, že im vyplatila sumu 200.000,- Sk na kúpu rodinného domu, čo žalobcovia ani nespochybňujú. Všetko, čo žalobcom vyplatila bolo poskytnuté z peňazí jej rodičov. Poukázala na pojednávaní doložený bankový výpis, z ktorého vyplýva, že 21.02.2002 jej otec L. Y.

previedol na účet sumu 589.000,- Sk, na základe čoho potom žalobca v II.rade previedol jej aj tú ďalšiu 1/4 k predmetnému rodinnému domu. Z tejto sumy bola okrem iného vyplatená aj oprava strechy vo výške 225.857,90 Sk, výmena okien na rodinnom dome vo výške 73.109,30 Sk, oprava pivnice 48.580,- Sk a výmena podláh v 3 miestnostiach 30.000,- Sk. Trvala na tom, že sa cíti byť spoluvlastníčkou predmetného rodinného domu a tvrdenia žalobcov považuje za nemorálne a v rozpore so zákonom. Na pojednávaní dňa 12.06.2019 žalovaná ešte k veci uviedla, že čo sa týka toho darovania v rozsahu 1/4 od bývalého manžela, k tomu došlo v januári 2002 a potom to bolo na ňu prepísané, s tým, že väčšia rekonštrukcia prebiehala v máji toho roku 2002, keď ona mala 5 mesačného syna, ktorého kojila a preto nemohla chodiť s majstrami mimo domu vybavovať tieto záležitosti, týkajúce sa rekonštrukcie a preto sú tie faktúry resp. zmluvy písané na bývalého manžela, pokiaľ ide o tie stavebné práce, keďže to on vybavoval, ale podľa nej to aj vedome písal tie doklady na seba, hoci sa jednalo o peňažné prostriedky, ktoré boli darované od jej rodičov pre ňu.

Z výsluchu svedkyne T. Y. na pojednávaní súd okrem iného zistil, že žalovaná je jej dcéra, s ktorou majú dobré vzťahy. So žalobcami už v styku nie je. K veci uviedla, že dcéra býva v dome na ulici N.B. W., ktorý získala tak, že jej svokor nemal na vyplatenie brata v rámci dedičského konania a preto v roku 1999 poskytli tú sumu 200.000,- Sk, ktoré boli na to ním použité a on potom prepísal na dcéru tú čiastku 14 z toho domu darovacou zmluvou. V roku 2002 jej manžel dostal z mestského úradu sumu 1.200.000,- Sk, ktorú rozdelili obidvom dcéram po 500.000,- Sk a potom jej manžel P. prepísal aj tú ďalšiu štvrtinu z toho domu. Peniaze oni poskytli na terminovaný vklad a potom bola z toho robená rekonštrukcia celého domu, kde sa opravovala na komplet strecha, vrátane krovu, škridli, tiež sa robila pivnica s terasou, menili sa plastové okná, interiérové aj balkónové dvere, podlahy, kúpeľňa, proste všetko sa po častiach z tých peňazí financovalo, celá rekonštrukcia toho domu sa robila z Y. peňazí. Z toho dôvodu podľa nej by sa to už konečne malo usporiadať tak, aby jej bývalý manžel vyplatil tie peniaze, aby si mohla kúpiť aspoň jedno alebo dvojizbový byt. Rekonštrukcia sa začala robiť asi v máji toho roku 2002, s tým, že im sa narodilo v decembri 2001 dieťa. Zmluva medzi jej dcérou a jej svokrom bola uzavretá v roku 1999 a v roku 2002 asi vo februári bola tá zmluva s bývalým manželom. Oni zmluvy nerobili, s tým, že povedali, že to budú oni všetko vybavovať, a len keď bude treba podpísať, ale podpisovala to potom všetko už len dcéra. Ohľadne tých terminovaných vkladov, na ktoré boli posielané tie finančné prostriedky, uviedla, že to boli dva terminované vklady, ktoré mala dcéra v bankách, lebo to nechceli dávať v takej vysokej sume na jeden účet, s tým, že ona si už potom postupne vyberala z tadiaľ podľa potreby a tie veci vybavoval jej manžel, ktorý zabezpečoval tých pracovníkov. Svedkyňa uviedla, že tie peňažné prostriedky boli použité výlučne na rekonštrukciu toho domu, čo bol aj cieľ toho celého, o čom ona vedela tak od dcéry, ako aj od zaťka, ktorý o tom hovoril, že čo sa tam robí a keď tam chodila za dieťaťom, tak to aj sama videla. Tiež uviedla, že keď oni dávali tých 200.000,- Sk, tak sa ich pýtali, že keby mali ďalšie prostriedky, či im ich dajú, a keďže oni mali vedomosť, že by mali tie peniaze byť, tak sa povedalo áno, čo bolo podľa nej normálne, keďže boli manželia a žili spolu, že sa to takto riešilo. Tých 200.000,- Sk, to bolo ešte to, čo oni dcére šetrili za slobodna, boli v tom aj peniaze po jej starých rodičoch, lebo oni majú len 2 dcéry, manžel bol sám a aj ešte bývalá svokra hovorila, aby to dali dcéram, keď sa vydajú, aby mali kde bývať. Na žiadosť právnej zástupkyne žalobcov bol svedkyňi k nahliadnutiu predložený listinný dôkaz nachádzajúci sa v súdnom spise na č.l.16, teda potvrdenie zo dňa 18.01.1999, po prečítaní ktorého svedkyňa uviedla, že si pamätá, že sa to podpisovalo ešte u nich v izbe, bol tam pri tom aj jej manžel. Vtedy ale oni vyplácali len tých 200.000,- Sk. Síce dohoda bola taká, že sa má vyplatiť tých 347.000,- Sk z dôvodu, že ten dom bol ohodnotený na nejakých 690.000,- Sk, čiže oni mali dať polovičku, teda tých 347.000,- Sk, ale vtedy takú sumu nemali a preto vtedy vyplatili len tých 200.000,- Sk. Vtedy aj zaťko hovoril, aby dali koľko majú, s tým, že potom doplatia zvyšok. Na to oni ale trvali na tom, že keď tie peniaze dajú, aby sa tá časť toho domu prepísala na dcéru, aby to bolo v poriadku, s tým, že potom v tom roku 2002, keď manželovi prišli tie peniaze, tak dali tých 500.000,- Sk, z ktorých sa potom robila tá rekonštrukcia, pretože oni peniaze nemali a museli by si inak zobrať pôžičku.

Z výsluchu svedkyne T. Q. na pojednávaní súd zistil, že žalovaná je jej sestra a žalobca v II.rade je jej bývalý švagor. K veci uviedla toľko, že v roku 1999 dala jej sestra peniaze v podstate svokrovi na ten dom, keď zaplatila 200.000,- Sk, ktoré jej bývalý svokor použil na výplatu svojho brata v rámci dedičstva z rodičovského domu a na základe toho jej potom prepísal 1/4 z toho domu darovacou zmluvou a zvyšok previedli na bývalého švagra. Tiež uviedla, že v roku 2002 dostala jej sestra, rovnako ako ona od ich rodičov sumu 500.000,- Sk, ktoré si dala na terminovaný vklad a z toho sa potom to následne používalo na prerábku domu, potom jej tiež prepísali znovu ďalšiu štvrtinu z toho domu. Tie peniaze si ona spolu so sestrou dávala na terminovaný vklad, bola to zima v roku 2002. Každá si to dávala na svoj. Potom tá rekonštrukcia následne prebiehala v tom roku 2002, kde sa postupne z toho čerpalo to, čo uvážila sestra za potrebné, ale v podstate to bolo všetko na komplet robené, či už strecha, podlahy, pivnica, kúrenie,

radiátory, okná atď.. Na otázku právnej zástupkyne žalobcov uviedla, že ona sa so sestrou navštevovala, boli si blízke a teda o týchto skutočnostiach vedela v podstate od nej, s tým, že sa tieto záležitosti riešili normálne bežne v rámci rodiny.

Z prednesu právnej zástupkyne žalobcov na pojednávaní súd zistil, že sa v celom rozsahu pridržiala písomného žalobného návrhu s tým, že žalobcovia sa domáhajú voči žalovanej určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, každý v podiele 1/4 v pomere k celku z toho dôvodu, že považujú darovaciu zmluvu zo dňa 15.03.1999 ako aj darovaciu zmluvu zo dňa 18.01.2002 za absolútne neplatné právne úkony, nakoľko sa jednalo o simulované právne úkony, keďže predmetom týchto úkonov bol odplatný prevod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, avšak tieto právne úkony nespĺňali náležitosti právneho úkonu kúpnej zmluvy, pretože tieto neobsahovali kúpnu cenu. V záverečnej reči uviedla, že trvajú na tom, že bolo preukázané, že bola zo strany žalobcov vôľa previesť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v príslušných podieloch odplatným spôsobom, ako i nadobudnutie vlastníckeho práva odplatným spôsobom zo strany žalovanej, s tým, že zo strany všetkých zúčastnených strán bolo vyplatenie kúpnych cien aj potvrdené. Z týchto dôvodov trvali na tom, že darovacia zmluva zo dňa 15.03.1999 je neplatná v časti týkajúcej sa prevodu spoluvlastníckeho podielu žalobcu v I.rade voči žalovanej a takisto darovacia zmluva zo dňa 18.01.2002 je absolútne neplatná v celom rozsahu s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 pre nedostatok vážnosti prejavenej v týchto zmluvách ohľadne darovania a taktiež s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok formy. Po rozhodnutí dovolacieho súdu na pojednávaniach právna zástupkyňa žalobcov ešte k veci uviedla, že pokiaľ ide o preukázanie naliehavého právneho záujmu na považovanom určení trvajú na tom, že nakoľko žalobcovia nie sú zapísaní ako vlastníci predmetného požadovaného spoluvlastníckeho podielu v katastri nehnuteľnosti, tak až určovacou žalobou je možné dosiahnuť zhodu zápisu so skutočným stavom. Pokiaľ ide o žalobcu v I.rade, ten odvodzuje svoje vlastnícke právo od osvedčenia o dedičstve zo dňa 23.09.1999 resp. osvedčenia o dedičstve zo dňa 19.10.1998, ktoré sú podrobne špecifikované v žalobe. Pokiaľ ide o žalobcu v II.rade, ten odvodzuje svoje vlastnícke právo od darovacej zmluvy zo dňa 15.03.1999, ktorej vklad bol povolený pod č.V 659/99. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v tejto veci majú za to, že predmetné darovacie zmluvy, ktorými nadobudla žalovaná spoluvlastnícke podiely v oboch prípadoch v pomere 1/4 k celku, sú neplatné pre nedostatok písomnej formy a teda žalovaná nie je vlastníčkou resp. podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností. K prípadnému vydržaniu vlastníckeho práva uviedla, že musia byť kumulatívne splnené 3 predpoklady, a to dobromyseľná držba, uplynutie vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania, pričom pokiaľ ide o dobromyseľnosť, táto podľa ich názoru nebola splnená, s tým, že tu musia existovať skutočnosti spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom nadobudnutí vlastníckeho práva. V tejto súvislosti poukázala na list žalovanej, ktorý tvoril prílohu k žalobe zo dňa 14.03.2010, v ktorom sama žalovaná uvádzala, že sa uzatvárala darovacia zmluva z dôvodu nižších daní a rovnako sú tieto skutočnosti konštatované v rozsudku vydaného vo veci sp.zn.15C/196/2011, ako i vo vyjadrení žalovanej v tomto konaní zo dňa 30.09.2014. Na dobromyseľnosť držby je vyžadovaný ospravedliteľný omyl, ktorým ale nie je fakt, že sa žalovaná neoboznámila s právnymi predpismi v tom čase platnými a pri druhej darovacej zmluve nebola splnená ani podmienka týkajúca sa vydržacej doby. Odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, konkrétne uznesenie sp.zn.4Cdo/283/2009, z ktorého má vyplývať, že je vyžadovaná obvyklá miera opatrnosti a nejedná sa o ospravedliteľný omyl v prípade, že bola porušená zásada, že neznalosť zákona neospravedlňuje. Tiež poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn.22Cdo/417/98, kde bola riešená otázka oprávnenej držby. Rovnako podľa nich judikatúra Najvyššieho súdu SR je ustálená v tom zmysle, že za ospravedliteľný omyl sa považuje len, ak bol tento spôsobený štátnym orgánom. Ak by aj žalovaná nadobudla vlastnícke právo vydržaním k predmetnej nehnuteľnosti vo forme spoluvlastníckeho podielu, bola v tom čase v manželskom zväzku so žalobcom v II.rade, a teda týmto by ho musela nadobudnúť do BSM, ktoré medzičasom zaniklo a platí preň zákonná domnienka vo vzťahu k vyporiadaniu tohto BSM, teda že podiely oboch manželov by mali byť rovnaké. Pokiaľ žalovaná prostredníctvom svojej právnej zástupkyne tvrdila, že darovacia zmluva zo dňa 18.01.2002 je platná s poukazom na to, že finančné prostriedky, ktoré boli ňou uhradené tvorili investície do spoločnej veci a nejednalo sa o úhradu kúpnej ceny, poukázala na to, že tieto tvrdenia sú v rozpore s predchádzajúcimi vyjadreniami žalovanej, v tom zmysle, že si dojednanú cenu za ten spoluvlastnícky podiel zaplatila. Poprela tiež šikanózný výkon práva zo strany žalobcov. V záverečnej reči uviedla, že žalovanou nebol preukázaný titul nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným spoluvlastníckym podielom na týchto nehnuteľnostiach. Tiež podľa ich názoru nebola splnená podmienka vo vzťahu k dobromyseľnosti, keďže sama žalovaná viackrát tvrdila, že vychádzala z toho, že si tie podiely na nehnuteľnostiach kúpila a teda sa nejedná o ospravedliteľný omyl z jej strany. V čase uzatvárania týchto právnych úkonov mala žalovaná 24 rokov a bola spôsobilá na právne úkony, čiže mohla rozpoznať

rozdiel medzi kúpnu a darovacou zmluvou. Pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka, táto podľa nich v danom prípade neprichádza do úvahy, keďže žalobcovia nijakým spôsobom nezasiahli do jej práv, ani nezavinili oni neplatnosť týchto právnych úkonov, keďže sami nemali právnické vzdelanie a pokiaľ mala žalovaná nejaké pochybnosti, mala možnosť riešiť to formou zabezpečenia si odbornej právnej pomoci, a teda zachovať sa obozretne vo vzťahu k týmto skutočnostiam. Žalobcovia z formálneho hľadiska darovacie zmluvy nepovažovali za neplatné a preto sa aj potom začali domáhať vrátenia daru v príslušných súdnych konaniach. Podľa ich názoru nebudú porušené práva žalovanej, keďže žalovaná by sa mohla domáhať vrátenia kúpnej ceny, resp. vložených investícií do predmetných nehnuteľností, keďže tieto pohľadávky nie sú premlčané podľa ich názoru, nakoľko premlčacia doba by mala začať plynúť až od momentu, kedy bola vyslovená neplatnosť týchto právnych úkonov. Tiež poukázala na to, že hoci to bola povinnosť žalovanej, tie daňové povinnosti uhradili žalobcovia zo svojich finančných prostriedkov. Na záver ešte poukázala na Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018, zverejnený v Zbierke nálezov pod č.48/2018, z ktorého právnej vety vyplýva, že ústavne konformný je taký výklad dobromyseľnosti oprávnenej držby, že dotyčná osoba si bola vedomá, že jej patrí vlastnícke právo k veci.

Z prednesu právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní súd zistil, že sa v celom rozsahu pridriavala písomných vyjadrení uvedených vo vyjadrení k žalobnému návrhu a nad rámec toho ešte k veci uviedla, že žalovaná vyplatila žalobcom postupne väčšiu sumu, než len pôvodne dohodnutých 347.110,- Sk, pričom tieto finančné prostriedky získala darom od svojho otca, ktorý predal pozemky Mestskému úradu vo Zvolene za vyše 1.mil. Sk. Otec žalovanej tieto finančné prostriedky rovnakým dielom daroval obidvom dcéram po vyše 500.000,- Sk, prvý prevod na sumu vo výške 389.000,- Sk bol žalovanej jej otcom uskutočnený dňa 21.02.2002 na účet Tatrabanky a druhý prevod z rovnakého dňa 21.02.2002 vykonal otec žalovanej na jej účet vo VÚB a.s. vo výške 200.000,- Sk. Z týchto peňazí žalovaná uhradila faktúry na rekonštrukciu rodinného domu, teda dotknutej nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu, pričom finančné prostriedky boli použité na vyplatenie plastových okien vo výške 73.109,30 Sk, na opravu strechy rodinného domu vo výške 225.857,90 Sk, opravu pivnice vo výške 48.590,- Sk, t.j., že v roku 2002 žalovaná doplatila žalobcovi v II.rade finančné prostriedky do celej hodnoty polovice spoluvlastníckeho podielu k rodinnému domu, čo bolo základnou podmienkou prevodu 2/4 spoluvlastníckeho podielu. Z uvedeného teda vyplýva, že si žalovaná reálne dar v podiele 2/4 odkúpila, čo bola jednoznačne vôľa, resp. podmienka darcov tak žalobcu v I.rade ako i žalobcu v II.rade. Poukázal tiež na vyjadrenie žalobcu v II.rade, keď pri svojej výpovedi na pojednávaní v konaní 9C/139/2010 dňa 08.03.2011 mal na strane 4 zápisnice uviesť, že so zrušením podielového spoluvlastníctva súhlasí a navrhuje nehnuteľnosť prikázať do jeho výlučného vlastníctva s tým, že je ochotný žalovanú vyplatiť čiastkou za jej podiel vo výške 6.600,- €, keď finančné prostriedky na takúto výplatu má k dispozícii, pričom, ak by sa preukázalo, že všeobecná cena nehnuteľností je vyššia, tak si príslušnú finančnú úhradu na vyplatenie žalovanej zabezpečí. Až následne začal robiť kroky, aby získal bezdôvodne polovicu rodinného domu, čo mu vôbec nepatrí. Z vyjadrení samotných žalobcov jednoznačne vyplýva vôľa zmluvných strán previesť nehnuteľnosť za odplatu, ktorá bola jasne určená, akceptovaná aj prijatá. Strany sporu v danom prípade simulovali darovacie zmluvy, v skutočnosti mali na mysli kúpne zmluvy, nakoľko finančné prostriedky za predmet prevodu vyplatené boli, prevod bol podmienený v obidvoch prípadoch zaplatením kúpnej ceny a prevzatie finančných prostriedkov žalobca v I.rade, ako aj žalobca v II.rade riadne potvrdili, pričom prijatím finančných prostriedkov účastníci určili kúpnu zmluvu za nehnuteľnosti. Jednalo sa o zakrytý právny úkon, ktorý vyjadroval slobodnú, vážnu, neomylnú vôľu účastníkov zmluvného vzťahu a boli tiež splnené všetky náležitosti dissimulovaného právneho úkonu t.j. kúpnej zmluvy, keď cena za prevod nehnuteľnosti bola riadne dohodnutá a vyplatená. Pre prípad úspechu si uplatnili trovy konania. Právny zástupca žalovanej pre prípad, že by súd nemal dostatočne preukázané, že predmetné finančné prostriedky na rekonštrukciu rodinného domu boli poskytnuté zo strany rodičov žalovanej, navrhol ich vypočítať ako svedkov. Po rozhodnutí dovolacieho súdu právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní ešte uviedla, že podaná žaloba je podľa nich zmätočná a neurčitá a nevyplýva z nej, že by žalobcovia boli podielovými vlastníkami predmetných nehnuteľností. Vo vzťahu k spoluvlastníckemu podielu, ktorého určenia sa domáha žalobca v I.rade, uviedla, že majú za to, že vlastnícke právo k tomuto spoluvlastníckemu podielu v rozsahu 1/4 nadobudla žalovaná vydržaním s odkazom na ustanovenie §134 OZ, s tým, že všetky podmienky vydržania boli u nej kumulatívne splnené tak, ako to vyžaduje toto zákonné ustanovenie. Čo sa týka tohto spoluvlastníckeho podielu, nadobudla ho žalovaná na základe predmetnej darovacej zmluvy zo dňa 18.01.1999 a tieto následne dobromyseľne užívala v dobrej viere, že je podielovou spoluvlastníčkou týchto nehnuteľností, starala sa o ne, nakladala s nimi, zveľaďovala ich a hoci dňa 28.05.2009 musela žalovaná opustiť spoločnú domácnosť a teda aj tieto nehnuteľnosti po inzultácii žalobcom v II.rade, bolo to len dočasné a po ukľudnení stavu sa

opäť do týchto nehnuteľností vrátila a doteraz ich užíva. Pre prípadné námietky protistrany ohľadne možnosti nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu vydržaním odkázala na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.13Co/15/2013 zo dňa 26.04.2013, kde je uvedený právny názor ohľadne toho, že spoluvlastnícky podiel je ideálnym podielom, ale má charakter veci a možnosť s ním v takomto rozsahu nakladať. Tiež odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn.26Cdo/2864/2000 a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn.22Cdo/459/2007. Pokiaľ ide o žalobcu v II.rade podľa jej názoru nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané, že by darovacia zmluva, ktorá bola medzi žalobcom v II.rade a žalovanou uzavretá, mala byť neplatná z dôvodu simulácie právneho úkonu, keďže nebolo preukázané, že suma, ktorá bola následne uhrádzaná, predstavovala odplatu za tento podiel, nakoľko predmetná suma bola poukázaná od jej otca na jej účet až po podpise darovacej zmluvy a teda je nelogické, aby úhrada bola poskytnutá až následne. Tieto finančné prostriedky boli potom použité na zhodnotenie predmetných nehnuteľností, teda zotrvala na tom, že táto darovacia zmluva je platná a žalovaná na základe nej nadobudla spoluvlastnícky podiel 1/4 na predmetných nehnuteľnostiach. Až do rozvodu manželstva žalovaná nehnuteľnosti užívala dobromyseľne. Až v dôsledku rozvratu vzťahov medzi bývalými manželmi a iniciovaného konania a podania žaloby o zrušenie a vyporiadania podielového spoluvlastníctva zo strany žalovanej dňa 28.07.2010 bola následne zo strany žalobcov podaná žaloba o vrátenie daru, resp. toto konanie o určenie vlastníckeho práva, ktoré označila za akt pomsty vo vzťahu k žalovanej. Čiže jedná sa o šikanóznny výkon práva v rozpore s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka, s tým, že odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn.3Cdo/49/1996, podľa ktorého je možné odmietnuť poskytnúť právnu ochranu takémuto výkonu práva. Tiež k otázke dobromyseľnosti a nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrej viere odkázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR, konkrétne Nález Ústavného súdu SR sp.zn.I.ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016 a Nález Ústavného súdu SR sp.zn.I.ÚS 151/16 zo dňa 03.05.2017. S poukazom na tieto skutočnosti žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s titulom nadobudnutia vlastníckeho práva žalovanej vo vzťahu k prvej darovacej zmluve vydržaním, trvala na tom, aby súd prihliadol k otázke dobrých mravov a dobromyseľnosti žalovanej, a v takej súvislosti navrhla aj výsluch matky žalovanej a sestry žalovanej, ktoré by sa mali vedieť vyjadriť ku skutočnostiam týkajúcich sa prevodu predmetných nehnuteľností resp. odplaty za ne. V reakcii na prednesený návrh na zmenu - rozšírenie žaloby o eventuálny petit zo strany právnej zástupkyne žalobcov uviedla, že toto ponechávajú na zvážení súdu, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňujú s predneseným právnym názorom žalobcov ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním vo vzťahu k žalobcovi v II.rade, keďže v zmysle ustálenej súdnej praxe sa vychádza z toho, že pri vydržaní do BSM musí existovať dobrá viera u oboch z nich a táto v prípade žalobcu v II.rade každopádne absentuje a nebola nijakým spôsobom preukázaná, teda, že by po celú dobu bol žalobca v II.rade v tom, že mu tento spoluvlastnícky podiel patrí, resp. že je jeho vlastníkom. V tejto súvislosti poukázala na Nález Ústavného súdu ČR sp.zn.II.ÚS 219/98 z 12.06.1996, ako i rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn.22Cdo/2152/2003 z 24.02.2004. V záverečnej reči právna zástupkyňa žalovanej ešte nad rámec toho k veci uviedla, že podstatná vec vo vzťahu k finančným prostriedkom, ktoré obdržal otec žalovanej z mestského úradu je to, že tieto boli následne poukázané na terminovaný vklad, ktorý je viazaný vkladom, teda boli uložené kvázi na sporenie žalovanej, ktorá až následne začala tieto finančné prostriedky vyberať podľa toho, ako sa vykonávali rekonštrukčné práce a preto nemožno nijakým spôsobom dospieť k záveru, že tieto finančné prostriedky boli poukázané ako odplata vo vzťahu k žalobcovi v II.rade, ale zhodne obidve svedkyne, ktoré boli vypočuté v konaní potvrdili, že tieto finančné prostriedky boli výlučne použité na zhodnotenie predmetných nehnuteľností. Odhliadnuc od toho, čo už bolo uvedené a bez ohľadu na titul nadobudnutia vlastníckeho práva žalovanou k obom spoluvlastníckym podielom na týchto nehnuteľnostiach bol modus zachovaný, t.j. vklad dotknutých písomných zmlúv povolený a je nesporné, že žalovaná vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudla v dobrej viere, s tým, že tieto aj užívala. Na záver tiež uviedla, že zo strany žalobcov dochádzalo vo vzťahu k žalovanej k šikanóznemu výkonu práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi a nepožíva právnu ochranu. Hoci z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že zamietnutie vlastníckej žaloby pre rozpor výkonu vlastníckeho práva s dobrými mravmi pripadá do úvahy len výnimočne, uvedené nie je vylúčené, a to v prípade, pokiaľ by výkon práva na ochranu vlastníctva vážne poškodil užívateľa veci bez toho, aby vlastníkovi priniesol zodpovedajúci prospech (Nález Ústavného súdu ČR z 28.08.2001 sp.zn.I.ÚS 528/1999 alebo rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 27.02.2006 sp.zn.22Cdo/2859/2004). Žalobcovia boli tí, ktorí profitovali z toho, že žalovaná nadobudla dotknuté nehnuteľnosti na základe darovacích zmlúv, nakoľko žalobcovia boli takto oslobodení od daňových povinností. Z výsluchu žalobcov nevyplýval dôvod, prečo podali túto žalobu, čo ňou chceli docieľiť a na základe akého titulu po tak dlhom časovom odstupe začali konať v rámci neplatnosti týchto právnych úkonov. Žalobcovia sa až v roku 2014 začali reálne domáhať

týchto nárokov, teda dlhodobo tolerovali právny aj faktický stav vo vzťahu k dotknutým nehnuteľnostiam, pričom vyslovila názor, že podnetom na iniciovanie bolo konanie o rozvod manželstva žalobcu v II.rade a žalovanej, a následne snaha žalovanej zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam. Tiež poukázala na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej konaním priečiacim sa dobrým mravom môže byť aj výkon práva. Ak by sa aj stotožnili s právnou argumentáciou právnej zástupkyne žalobcov, že rozpor s dobrými mravmi by sa mal posudzovať vo vzťahu k času a okolnostiam, za ktorých boli obe darovacie zmluvy uzavreté, boli by to opätovne žalobcovia, ktorí konali v rozpore s dobrými mravmi a zákonom, keď uzatváraním týchto zmlúv obchádzali daňové zákony v snahe vyhnúť sa svojej daňovej povinnosti, a teda uvedené bolo práve v prospech ich ako daňovníkov, s poukazom na to, že išlo o blízke osoby. Navyše poukázala na to, že to boli práve žalobcovia, ktorí zabezpečovali prevod dotknutých spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam, s tým, že žalovaná bola v tom čase na materskej dovolenke. Nie je preto v súlade s dobrými mravmi, ak sa žalobcovia domáhajú ochrany práv, keď konali vedome v rozpore s právom tiež ľahkovážne a bez obvyklej miery opatrnosti potrebnej pri nakladaní s nehnuteľnosťami. V konečnom dôsledku namietla aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v II.rade a tiež vzniesla námietku vo vzťahu k naliehavému právnemu záujmu oboch žalobcov. S poukazom na tieto skutočnosti žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť vrátane eventuálneho petitu a rozhodnúť o trovách konania v prospech žalovanej v rozsahu 100 %.

10. Podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 3 ods. 1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 40 ods. 1 OZ, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

Podľa § 41 OZ, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Podľa § 41a ods. 2 OZ, ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovoľávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.

Podľa § 130 ods. 1 OZ, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 134 ods. 1 OZ, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

11. Súd I.inštancie v rámci nového prejednanja veci po zrušení pôvodného I.stupňového rozsudku, ako i rozsudku odvolacieho súdu Najvyšším súdom SR ako dovolacím súdom, vec opätovne skutkovo a právne posúdil, doplnil dokazovanie v rozsahu navrhnutom stranami sporu, pričom opätovne dospel k záveru, že žaloba žalobcov voči žalovanej nie je dôvodná, v dôsledku čoho ju v celom rozsahu zamietol, a to z nasledovných dôvodov.

Podanou žalobou sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v tam uvedených spoluvlastníckych podieloch v pomere k celku. Jednalo sa teda o určovaciu žalobu, v rámci ktorej je povinnosťou žalobcu preukázať, či má naliehavý právny záujem na takomto určení. Súd sa zaoberal skúmaním otázky naliehavosti právneho záujmu žalobcov na danom určení, pričom ustálil, že naliehavý právny záujem zo strany žalobcov bol preukázaný, nakoľko žalobcovia tvrdili, že žalovaná, ktorá je v súčasnosti zapísaná ako podielová spoluvlastníčka na predmetných nehnuteľnostiach v LV, tieto svoje spoluvlastnícke podiely nadobudla na základe absolútne neplatných právnych úkonov od žalobcov, a preto mali žalobcovia za to, že k prevodu vlastníckych práv na žalovanú nemohlo dôjsť a žalobca v I.rade ako i žalobca v II.rade sú v príslušných spoluvlastníckych podieloch stále vlastníkmi predmetných nehnuteľností. Z toho podľa názoru súdu vyplýva, že určovacou žalobou sa žalobcovia snažili dosiahnuť zhodu medzi skutočným stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností, pričom v takom prípade je naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva vždy daný. Súd sa teda stotožnil s právnym názorom žalobcov, že bez požadovaného určenia by bolo právo žalobcov ohrozené, resp. by ich postavenie bolo neisté, keď bez požadovaného určenia súdu by sa žalobcovia nemohli domáhať na príslušnom katastri zmeny v osobe vlastníka (rozsudok NS SR zo dňa 06.12.2012 sp.zn. 5Cdo/31/2011). Žalovaná vzniesla v podanom písomnom vyjadrení k žalobnému návrhu námietku premlčania s poukazom na to, že k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam došlo na základe darovacích zmlúv, ktorých vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 30.04.1999, resp. dňa 06.05.2002, čiže s poukazom na to, že právo bolo na súde uplatnené až po uplynutí trojročnej premlčacej doby vzniesla z opatrnosti voči právu žalobcov námietku premlčania. Súd si však tento právny názor žalovanej ohľadne námietky premlčania neosvojil, keďže tak ako bolo už vyššie uvedené, žalobcovia sa domáhali určenia svojho vlastníckeho práva v rozsahu uvedených spoluvlastníckych podieloch z dôvodu, že žalovaná nadobudla tieto svoje spoluvlastnícke podiely na predmetných nehnuteľnostiach na základe absolútne neplatných právnych úkonov. Súd teda poukazuje na to, že premlčaniu v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka podliehajú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva, v spojení s dôsledkami súvisiacimi s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, ktorá je v zásade časovo neobmedzená na rozdiel od relatívnej neplatnosti právneho úkonu, pri ktorej sa právo jej dovoliť premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej doby.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že tak darovacia zmluva zo dňa 15.03.1999, ktorej vklad bol povolený pod č. V 659/99, ako i darovacia zmluva zo dňa 18.01.2002, ktorej vklad bol povolený pod č. V 117/2002 sú neplatné právne úkony (u darovacej zmluvy zo dňa 15.03.1999, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom v I.rade ako darujúcim a žalobcom v II.rade a žalovanou ako obdarovanými len v časti týkajúcej sa prevodu vlastníckeho práva medzi U. Y. a J. Y. v podiele 1/4 v pomere k celku na predmetných nehnuteľnostiach, keďže dôvod neplatnosti sa vzťahoval podľa názoru súdu len na túto časť právneho úkonu, ktorú bolo možné oddeliť od ostatného obsahu). Vzhľadom na to, že zmluva zo dňa 15.03.1999 by mala byť neplatná len v časti vo vzťahu k žalovanej, súd ustálil, že obaja žalobcovia boli aktívne vecne legitimovaní na podanie tejto žaloby, keď zároveň súd mal za to, že žalobca v I.rade pôvodne svoje vlastnícke právo odvodzoval od osvedčenia o dedičstve, ktoré priložil k žalobe ako listinný dôkaz. Týmto sa súd vysporiadal s otázkou nastolenou dovolacím súdom, ktorý poukázal na to, že základnými predpokladmi úspešnosti žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je aj preukázanie vlastníckeho práva žalobcu resp. žalobcov (okrem preukázania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení), čomu mali súdy nižších inštancií na prvom mieste venovať náležitú pozornosť.

Tak, ako bolo vyššie uvedené, súd bol viazaný vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu v jeho rozhodnutí, teda súd vychádzal z toho, že sa jedná o absolútne neplatné právne úkony (vo vzťahu k zmluve zo dňa 15.03.1999 v časti týkajúcej sa prevodu vlastníckeho práva zo žalobcu v I.rade na žalovanú), a to u zastierajúceho úkonu - darovacích zmlúv z dôvodu, že nezodpovedali vôli účastníkov zmlúv (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka - nedostatok vážnosti pri písomne uzatvorených darovacích zmluvách) a u zastretých úkonov - kúpnych zmlúv z dôvodu nedodržania ich zákonom požadovanej písomnej formy (§ 40 ods. 1 v spojení s § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keďže aj napriek zistenej skutočnej vôli účastníkov uzavrieť kúpne zmluvy, takéto zmluvy neboli v písomnej forme uzatvorené. Navyše súd zotráva na názore, že z dokazovania, ktoré bolo v konaní vykonané, či už pred rozhodnutím dovolacieho súdu, ako i po ňom a rovnako tak aj z obsahu pripojených spisov tunajšieho súdu, a to

napríklad aj zo samotnej žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktorú podala ako žalobkyňa J. Y., ale v konečnom dôsledku aj z vyjadrení, ktoré uviedli žalobcovia pri svojich výsluchoch, vyplýva jednoznačná vôľa všetkých týchto účastníkov uzavrieť kúpne zmluvy, predmetom ktorých mal byť prevod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v príslušných podieloch za dojednanú odplatu. Súd sa teda nestotožnil s obranou žalovanej, ktorú prezentovala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne po zrušení pôvodného prvostupňového resp. rozsudku odvolacieho súdu, t.j. že vo vzťahu k darovacej zmluve zo dňa 18.01.2002 je táto uzavretá platne, z dôvodu, že na základe tejto zmluvy uzavretej medzi žalobcom v II.rade a žalovanou nešlo o simulovaný právny úkon, v tom zmysle, že by sa ňou simulovalo uzatvorenie kúpnej zmluvy, t.j. prevod dotknutého vlastníckeho podielu za odplatu s odôvodnením, že k prevodu ďalších finančných prostriedkov z bankového účtu otca žalovanej na bankový účet žalovanej došlo až dňa 21.02.2002, t.j. po uzavretí tejto darovacej zmluvy, keďže podľa názoru súdu aj napríklad z výsluchu oboch svedkýň, ktoré boli vypočuté na pojednávaní dňa 27.11.2019, vyplynulo, aká bola skutočná vôľa obidvoch prevádzajúcich, a to odplatný prevod vlastníckeho práva v prospech žalovanej, a to bez ohľadu na to, kedy došlo k reálnej úhrade týchto finančných prostriedkov, keďže sa javí ako pravdepodobné, že v čase uzavretia druhej darovacej zmluvy už existoval predpoklad, že v dohľadnom čase bude mať žalovaná tieto finančné prostriedky k dispozícii, a teda bude možné doplatiť zvyšok pôvodne dojednanej odplaty za prevod vlastníckeho práva v prospech žalovanej v pôvodne dojednanej výške zodpovedajúcej tomuto spoluvlastníckemu podielu s odkazom na vyššie citovaný znalecký posudok, v ktorom bola ohodnotená trhovú cenu predmetných nehnuteľností, keď súd má navyše za to, že je potrebné prihliadnuť aj k času, kedy k uzavretiu tohto konkrétneho právneho úkonu došlo, keď v danom čase boli vzájomné rodinné vzťahy všetkých zúčastnených bezproblémové (cca 6 týždňov po narodení spoločného syna žalobcu v II.rade a žalovanej).

Naopak súd sa stotožnil s obranou žalovanej, ktorú tiež prezentovala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne po rozhodnutí dovolacieho súdu, v tom zmysle, že výkon práv, ktorých sa žalobcovia domáhajú touto žalobou je v rozpore s dobrými mravmi, s tým, že sa jedná voči žalovanej o šikanózný výkon práv, ktorý s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepožíva právnu ochranu. Súdu je síce známe, že tak z právnej teórie, ako i súdnej praxe v zásade vyplýva, že zamietnutie vlastníckej žaloby pre rozpor výkonu vlastníckeho práva s dobrými mravmi pripadá do úvahy len výnimočne, ale nie je to podľa názoru súdu vylúčené (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn.22Cdo/740/99, podľa ktorého zamietnutie vlastníckej žaloby pre rozpor výkonu vlastníckeho práva s dobrými mravmi pripadá výnimočne do úvahy, pokiaľ výkon práva na ochranu vlastníctva vážne poškodí užívateľa vecí bez toho, aby vlastníkov priniesol zodpovedajúci prospech a vyhovie žalobe by sa dotýkalo zvlášť významného záujmu žalovaného, spravidla ide o zabezpečenie bývania). V tejto súvislosti je potrebné prihliadnuť na to, že žalobcovia sa domáhajú určenia svojho vlastníckeho práva v príslušných podieloch, v podstate na základe ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, keď súdy ako prejudiciálnu otázku museli vyriešiť otázku platnosti resp. neplatnosti právnych úkonov, ktoré boli uzavreté medzi stranami sporu, a ktorých predmetom bol prevod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v príslušných podieloch, s tým, že bolo skonštatované, že darovacie zmluvy sú absolútne neplatné pre nedostatok vôle, keďže sa jednalo o simulované právne úkony a zároveň bolo konštatované, že kúpne zmluvy sú neplatné pre nedostatok písomnej formy, keďže dojednaná výška odplaty nebola v písomnej forme definovaná ako kúpna cena. Tiež je nutné podľa názoru súdu prihliadnuť na to, čo nielen v tomto konaní, ale aj v iných súdnych konaniach, ktoré sú vedené medzi stranami sporu nebolo sporné, a to prečo došlo k simulovaniu právnych úkonov, t.j. prečo nedošlo k podpisu riadnych kúpnych zmlúv, ale boli uzavreté darovacie zmluvy, pričom týmto dôvodom bolo obchádzanie daňových zákonov, s tým, že to boli práve žalobcovia, ktorým to bolo na prospech, keďže v prípade, keby boli uzavreté kúpne zmluvy, daňová povinnosť by zaťažovala prevádzajúcich, t.j. v tomto prípade žalobcov a naopak, keďže boli uzavreté nakoniec darovacie zmluvy, daňová povinnosť bola na žalovanej ako obdarovanej, čiže boli to práve žalobcovia, ktorí sa takýmto spôsobom oslobodili od plnenia daňových povinností voči štátu. Taktiež podľa názoru súdu nie je možné opomenúť fakt, že v období, keď boli uzatvárané tieto právne úkony, boli rodinné vzťahy bezproblémové a žalovaná nemohla predpokladať, že pokiaľ pristúpi k tomu, že predmetné podiely na týchto nehnuteľnostiach nadobudne formálne formou darovacích zmlúv, môžu byť jej práva v budúcnosti takýmto spôsobom ohrozené, s tým, že žalobcovia začnú spochybňovať platnosť týchto právnych úkonov, k čomu došlo v tomto súdnom konaní, resp. domáhať sa vrátenia daru v iných súdnych konaniach. Okrem toho v konečnom dôsledku bolo na žalobcoch ako prevádzajúcich, teda pôvodných vlastníkoch týchto nehnuteľností, v akej forme dôjde k prevodu tohto vlastníckeho práva, keď je nanajvýš pravdepodobné, že by za týchto okolností v danom čase,

pokiaľ by žalovaná trvala na forme uzavretia kúpnych zmlúv, bola v rámci rodiny označená za „tú, ktorá robí problémy“, resp. vyvoláva pocit nedôvery v rámci rodinných vzťahov. Naopak v súčasnosti je nutné prihliadnuť k aktuálnej situácii, keď v dôsledku rozvodu manželstva medzi žalobcom v II.rade a žalovanou došlo k tak vážnemu rozvratu rodinných vzťahov, nielen medzi nimi dvomi navzájom, ale aj v rámci ďalších rodinných príslušníkov, čo je súdu zrejmé z pripojených spisov ďalších súdnych sporov, ktoré strany sporu medzi sebou vedú na tunajšom súde. V dôsledku toho existuje presvedčenie súdu v podstate hraničiace s istotou, že primárnym cieľom žalobcov, ktorý bol podnetom na podanie tejto žaloby voči žalovanej, bolo „potrestať ju“, za to, že skrachovalo manželstvo žalobcu v II.rade a žalovanej, a teda poškodiť ju aspoň v majetkovej sfére. Takýto postup teda podľa názoru súdu zodpovedá šikanóznemu výkonu práva tak, ako tento vyplýva aj z ustálenej judikatúry napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn.22Cdo/1567/2004 zverejnený v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR č.C2716, podľa ktorého „šikanou je taký výkon práva, ktorého jediným cieľom je poškodiť iného. Konanie, ktoré je šikanózne alebo ktoré je zneužitým práva, je v rozpore s dobrými mravmi a preto mu je možné odoprieť ochranu“, alebo rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn.22Cdo/1917/2004 zverejnené v Súbore rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR č.C3317, podľa ktorého „za zneužitie výkonu práva možno považovať len také konanie, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale ktoré je v rozpore s ustálenými dobrými mravmi vedené priamym úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu“. Totiž na základe vykonaného dokazovania s prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd ustálil, že podstatou snaženia žalobcov v skutočnosti nie je, aby sa oni stali vlastníkami predmetných nehnuteľností v príslušných podieloch, ale primárne, aby žalovanej bolo vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v príslušných podieloch odňaté. K otázke dobrých mravov súd uvádza, že Všeobecne záväzné právne predpisy platné a účinné v SR neobsahujú vymedzenie pojmu dobré mravy. Ide o otvorený pojem, ktorého obsah súd určuje vždy s ohľadom na okolnosti konkrétnej posudzovanej veci. Dobré mravy nepredstavujú paušálne pravidlo správania sa, ale prostredníctvom toho, že sú obsiahnuté v hypotézach konkrétnych právnych noriem, dochádza týmto spôsobom k prepojeniu práva a neprávnych normatívnych systémov, najmä morálky. Prostredníctvom dobrých mravov je právo prepojené so systémom hodnôt, v ktorých pramení jeho existencia. Najvyšší súd ČR vo svojom rozhodnutí sp.zn.33Cdo/1682/2007 uviedol, že právny úkon sa prieči dobrým mravom, ak sa jeho obsah ocitne v rozpore so všeobecne uznávanou mienkou, ktorá vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký má byť obsah ich konania, aby bolo v súlade so základnými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti. Dobré mravy netvorí spoločensky normatívny systém, ale sú skôr meradlom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcim všeobecne uznávaným pravidlom slušnosti, poctivého jednanja a pod.. Dobré mravy sú vykladané ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných.

Pokiaľ ide o citáciu rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR, podľa názoru súdu je táto aplikovateľná aj v rámci tohto súdneho konania, keďže znenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý platil na území ČR, bol v čase vydania vyššie citovaných súdnych rozhodnutí totožný s terajšou právnou úpravou na území SR. Pokiaľ žalovaná prostredníctvom svojej právnej zástupkyne poukazovala na Nález Ústavného súdu SR sp.zn.I.ÚS 151/2016 zo dňa 03.05.2017 resp. Nález Ústavného súdu SR sp.zn.I.ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016, súd konštatuje, že aj keď sa v týchto rozhodnutiach riešili otázky v súvislosti s odlišným skutkovým stavom, je možné vyslovené závery analogicky aplikovať aj na súdnu vec, napr. že princíp dobrej viery chrániaci účastníkov v súkromnoprávných vzťahoch je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Rovnako je tu konštatované, že v judikatúre Ústavného súdu bola stanovená povinnosť pre všeobecné súdy zohľadňovať špecifické okolnosti a individuálne súvislosti každého konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci, t.j. také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej procesnej strany nespôsobilo do očí bijúcu nespravodlivosť druhej procesnej strany a rovnako je v týchto rozhodnutiach Ústavného súdu SR obsiahnutá myšlienka, že právo neexistuje preto, aby nerozumné a nespravodlivé dôsledky legitimizovalo, ale preto, aby prinášalo racionálne a spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi jednotlivcami.

S poukazom na vyššie uvedené preto považoval súd nárok žalobcov na určenie ich vlastníckeho práva v príslušných podieloch v pomere k celku k predmetným nehnuteľnostiam, t.j. obaja žalobcovia v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/4 v pomere k celku za nedôvodný a z toho dôvodu súd žalobu u oboch žalobcov o určenie vlastníckeho práva voči žalovanej zamietol.

Odhliadnuc od vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o spoluvlastnícky podiel žalobcu v I.rade o veľkosti 1/4 v pomere k celku k predmetným nehnuteľnostiam, tento spoluvlastnícky podiel žalovaná nadobudla na základe vydržania, s poukazom na ustanovenie § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci ak ju má nepretržite v držbe, ak ide o nehnuteľnosť po dobu 10 rokov. Tak, ako to konštatovala aj právna zástupkyňa žalovanej, ide o jeden zo spôsobov pôvodného nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom sa po splnení zákonom stanovených podmienok priznávajú právne účinky aj len domnelému právu vyplývajúcej z domnelého právneho vzťahu medzi jeho subjektami a ak toto právo bolo vykonávané po stanovenú dobu nerušene a nepretržite v dobrej viere, že nejde o právo len domnelé. V konaní bolo podľa názoru súdu preukázané, že boli kumulatívne splnené všetky podmienky vydržania, ktorými sú oprávnená držba, uplynutie zákonom určenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Totiž žalovaná od uzavretia darovacej zmluvy dňa 15.03.1999 resp. najneskôr od povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v jej prospech v zmysle tejto zmluvy, t.j. 30.04.1999 predmetné nehnuteľnosti dobromyseľne užívala v domnení, že je podielovou spoluvlastníčkou na predmetných nehnuteľnostiach a ako podielový spoluvlastník sa o tieto nehnuteľnosti starala, zveľaďovala ich a nakladala s nimi ako s vlastnými, a to všetko v dobrej viere, čiže najneskôr 01.05.2009 žalovaná nadobudla vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu na predmetných nehnuteľnostiach v rozsahu 1/4 v pomere k celku vydržaním, keď medzi stranami sporu, aj s poukazom na ustálenú judikatúru nebolo sporné, že aj spoluvlastnícky podiel môže byť predmetom vydržania, s tým, že po celú túto dobu nebola žalovaná vo svojej držbe nikým a ničím rušená. Pokiaľ ide o predpoklad oprávnenej držby, legálnu definíciu obsahuje § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným, pričom pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Podľa názoru súdu v konaní bolo preukázané, že u žalovanej bol splnený predpoklad dobrej viery, teda že u žalovanej existovalo pozitívne presvedčenie, že jej vec resp. právo náleží. Platné právo totiž nevyžaduje k oprávnenej držbe žiadny titul, len ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom k všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec patrí. Držiteľ musí byť teda v dobrej viere, že existuje právny titul, ktorý podľa platného práva má za následok prevod vlastníctva, čiže vyžaduje sa len to, aby držiteľ bol objektívne v dobrej viere, že tu existuje takýto titul, aj keď v skutočnosti žiadny titul nie je. Inak povedané, súd zastáva názor, že žalovaná bola v dobrej viere presvedčená, že nadobudla spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach, a to či už z titulu formálne uzavretej darovacej zmluvy, resp. odplatným prevodom.

Nakoľko súd po pripustení zmeny žaloby vo forme jej rozšírenia o eventuality petitu na pojednávaní dňa 27.11.2019, rozhodoval o žalobnom návrhu s eventualitym petitom, pričom primárny petit zamietol, bol s poukazom na to súd povinný rozhodnúť aj o eventuálnom petite, ktorým sa žalobcovia domáhali určenia, že žalobca v II.rade je voči žalovanej podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 3/8 v pomere k celku, a to s odôvodnením, že pokiaľ by si súd osvojil právny názor prezentovaný žalovanou prostredníctvom jej právnej zástupkyne, že táto nadobudla spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach, ktorý bol na ňu prevedený žalobcom v I.rade, pôvodne na základe darovacej zmluvy zo dňa 18.01.1998 vydržaním, muselo by to znamenať, že tento spoluvlastnícky podiel nadobudol vydržaním aj žalobca v II.rade, keďže v danom čase boli žalovaná a žalobca v II.rade ešte manželmi. Súd sa však s touto právnou konštrukciou žalobcov prednesených ich právnu zástupkyňou nestotožnil, naopak zastáva názor prezentovaný aj protistranou a podložený aj súdnymi rozhodnutiami, v ktorých sa riešila obdobná právna otázka, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.02.2004 sp.zn.22Cdo/2152/2003 resp. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 31.10.1996 sp.zn.3Cdon/231/96, v ktorom bol zaujatý právny názor, že nadobudnutie veci obidvoma manželmi do ich bezpodielového spoluvlastníctva vydržaním predpokladá dobrú vieru obidvoch, že im obom ako bezpodielovým spoluvlastníkom vec patrí, a to po celú zákonom stanovenú dobu nepretržitej držby. S poukazom na to súd bez akýchkoľvek pochyb zastáva názor, že u žalobcu v II.rade táto podmienka nemohla byť splnená vo vzťahu k predmetnému spoluvlastníckemu podielu, ktorý mala žalovaná nadobudnúť od žalobcu v I.rade, v dôsledku čoho súd zamietol žalobu aj v časti eventuálneho petitu.

Súd zastáva názor, že úlohou súdu je v podmienkach materiálneho právneho štátu vždy nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti resp. v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi. Súd nemôže tolerovať formalistický prístup. Povinnosťou súdu nachádzať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonom texte, ale tiež formulovať, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov. Súd teda musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia, musia smerovať k spravodlivému výsledku. Súdu prislúcha, aby sa zaoberal otázkou, či mechanická a formalistická aplikácia zákona bez ohľadu na zmysel a účel záujmu chráneného právnou normou

nemôže priniesť absurdné následky a v prípade, že tomu tak je, aby takúto interpretáciu zákona odmietol a zvolil výklad v duchu zákona. Rovnako z myšlienok formulovaných v rozhodnutiach Ústavného súdu SR vyplýva, že je vždy nevyhnutné vychádzať z konkrétnych skutkových zistení každej súdom prejednávanej veci. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť značne komplikované a netypické; to však nezabavuje súd povinnosti urobiť všetko pre spravodlivé riešenie, akokoľvek sa to môže zdať zložité. Spravodlivosť musí byť v procese, ktorým súd interpretuje a aplikuje právo vždy prítomná ako hodnotový činiteľ. Spravodlivosť je hodnotovým princípom, ktorý je spoločný všetkým demokratickým právnym poriadkom. Nad každým vytváraním súdneho rozhodnutia sa nesie dvojaký imperatív: rozhodnutie musí byť nielen zákonné, ale predovšetkým spravodlivé. Úlohou súdu je práve rozpoznať cez zákon spravodlivosť.

12. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle vyššie citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku tak, že nakoľko bola žalovaná v celom rozsahu úspešná v tomto konaní, keďže súd žalobu zamietol, a to tak ohľadne primárneho, ako i eventuálneho petitu, bol jej priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcom spoločne a nerozdielne v celom rozsahu, s tým, že o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v troch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 veta prvá C.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 C.s.p.).

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, pričom podľa § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
 1. sa týkajú procesných podmienok,
 2. sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 3. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 4. ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie,
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.